

Ajtók az ajtón belül

(Doors In Door)

1965. február 6. Flagstaff, AZ

... ma délelőtt. Arra az alkalomra gondoltam, amikor először jöttem Flagstaff-be. Azt hiszem, úgy 38 éve lehetett, talán 40 éve is már. Arról beszéltem, hogy feljutunk a hegyre. Nem volt hó, de az én kis T-modellem alig bírt felmenni a hegyre. 30 mérföldes sebességgel tudott menni, de amikor 15 mérföld így van, 15 meg úgy, tudjátok milyenek ezek az utak. És egészen... (Egy testvér azt mondja a szószék mellől: - Olvasd fel nekünk azt a Ford verset.) Carl testvér... (- Kérlek.) Óh, arról a kis versről beszél, amit egyszer írtam a Fordomról. Az én öreg Ford-om (Az olvasó számára.)

Öreg Fordomat mindenki kineveti / azt mondják, 1901-ben született. / Lehet, hogy így van, de az biztos, / hogy még sok mérföldet fog menni.

Nincs már ablaktörlője, a fűtése csöpög, / az ékszíj laza és nem sok a lóerő. / Elöl zörög, hátul nyikorog /és egy kínai rejtély a kormányúje.

Furcsa zajt ad és az égő lazák, / de egy gallon benzinnel megy 30 mérföldet. / Ha nem kapok gázolajat, égetek kerozint, / még zöld mezőkön is áthajtott már.

Mikor más autót veszel, sok szerszámot is kapsz / Sok tartozékot és leírást / Én meg az utóbbi 30 évben nem vittem magammal mást, / csak egy jó drótvágót és egy nyesőollót.

Remélem, megélem a napot, / hogy szétesik, mint a lovas szán / és ha Henry Ford még akkor is gyárt autókat / akkor veszek magamnak egy másikat, ugyanilyen nevűt.

(William Marrion Branham)

Hát, nem ez a legjobb hely, hogy ezt felolvassuk, Carl testvér. De nagyon hálásak vagyunk. És nagyon sok szép bizonyágtételt hallottam ma délelőtt ezektől a testvérektől, találkoztam néhány testvérrel. És volt egy prédikátor, aki szolgált itt, egy spanyol testvér, aki megengedte annak a kisleának, hogy énekeljen. Hát nem csodálatos volt az egy hat éves fiúcskától? Óh, a legszebb hangja volt, amit csak ilyen kisleánok közül hallottam.

Nos, ez a testvér, a testvérek elfeledkeztek róla, de ő összejövetelt fog tartani a városokban. Talán lent az Isten Egyházában vagy az Isten Gyülekezeteiben. Az Isten Gyülekezeteiben, lent az Isten Gyülekezeteiben. És biztos vagyok benne, hogy örülnének, ha elmennének. Ti... Meddig tart az összejövetel, testvérem? Egészen vasárnapig, vasárnap

estig. Ma este pedig dicsőítő alkalom lesz, éneklés. És szeretettel várunk benneteket erre az alkalomra is. Este fél nyolckor. És hol van az a gyülekezet, testvérem? Megmondanád nekünk a címet? (West Clay 113.) Tehát West Clay 113, itt Flagstaff városában. És biztos vagyok benne, hogy...

Itt van veletek az a kisfiú? Nem, az apukája fog énekelni. Te énekelsz, ugye? Nagyszerű, gondoltam, hogy nagyon jó lenne. Nagyon ritkán látni ilyet, hogy ha van egy tehetség a családban, akkor az mintha a többiből venné, és akkor... (- Branham testér, ez az egész imádsággal és böjtöléssel kezdődött.) Imádsággal és böjtöléssel, az nagyon szép. Tudjátok, Amerikában, ha az összes amerikai család ilyen lenne, akkor bizony elbocsátanák az összes rendőrt. Akkor megkezdődne az ezeréves országlás, ugye? Akkor bizony már az első osztályon lennénk. Nem volna halál, betegség, fájdalom, csalódás, és Krisztussal lennénk.

Tehát boldogok vagyunk, és hallom ezeket a csodás bizonyágtételeket. És abban a kiváltságban is részem volt, hogy most először találkozhattam Earl testvérral. És tegnap este a feleségével beszélgettem, és ő már sokszor meg lett szólítva az alkalmakon és meg is gyógyult. Mondta, hogy a legutolsó alkalmon a szószék mellett ült. És egy kis mulatságos dolog... Nem emlékeztem Earl testvérrre, bár valahol már kezet fogtam vele. És ott ültem az ablak mellett, és őt kerestem, hogy mikor jön be. És jött egy nagy, magas ember, fekete bajuszos, és azt mondta: - Már itt is jön... És aztán, amikor... Billy, a fiam, azt mondta: - Óh, nem... Az nem Earl testvér. Sokkal fiatalabb tőle... És aztán találkozhattam Earl testvérnővel itt tegnap este, és abban a kiváltságban volt részem, hogy elmehettem a kedves otthonukba itt a városban. Ez egy szép hely. Mindig flagpole-nak (zászlórúd) akarom hívni Flagstaff (zászlóbot) helyett, itt a hegy tetején. Látjátok? És mondom nektek, hogy ha van itt bárki Texas-ból, hát az most próbáljon dicsekedni. Tegnap jöttem el Tucson-ból, körülbelül 72 vagy 75 órával ezelőtt, valahogy úgy, és egészen ma délelőttig egyetlen vékony kabátban. Látjátok, ami megvan Texas-ban, az megvan Arizonában is, ugye? Így van. És itt vagyunk.

Amikor így közösségben vagyunk... Az öreg Doktor Bosworth, egy barátom, akit sokan Bosworth testvérenek ismertetek talán... Ő volt az egyik legszentebb idős ember. És egyszer azt mondta nekem: - Branham testvér, tudod te, mi a közösség? Azt mondtam: - Szerintem igen, Bosworth testvér... Azt mondta: - Olyan, az, mint amikor ketten egy hajóban vagyunk, hogy egy kicsit megosszunk egymással... Tehát ez a közösség: veszünk és adunk, osztozunk egymással, Carl Williams testvérral, és a többiekkel, és Outlaw testvérral. Óh, az egyik első ember Arizonában, aki valaha is anyagilag támogatta az összejöveiteimet: Jimmy Outlaw testvér, és mi azóta is kebelbarátok vagyunk. És nagyon örülünk mindnyájatoknak, a prédikátoroknak és a testvéreknek, akikkel itt találkozunk. Nincs rá idő, hogy mindenkivel kezet fogjak, pedig szeretném, de ez egy olyan közösség, ahol összejövünk.

Erről eszembe jut a Phoenix-i összejövétel. Abban a kiváltságban volt részem, mióta ezek a csoportok először működni kezdtek, hogy segíthettem megszervezni a csoportokat és szólhattam is bennük. Ez az egyetlen szervezet, amihez valaha is tartoztam, és valójában ez nem is szervezet. Csak egy szerveződés, ami az emberek között munkálkodik. És ha vannak közületek ma délelőtt, akik nem tartoztok a keresztény üzletemberek teljes evangéliumi gyülekezetéhez, akkor... Ha hisztek és elfogadjátok a szavamat, hát ez az egyik legremekebb csoport. És a prédikátor testvéreknek mondom, hogy ez nem a gyülekezetek ellen szól, hanem a gyülekezetekért. Látjátok, ez az ő helyük, hogy elhelyezkedjenek a gyülekezetekben. Éppen ezt a kedves hölgyet néztem, aki itt énekelt néhány perccel ezelőtt. Sok próbálkozást hallottam már, hogy ezt elénekeljék, de ennek a hölgynek megvolt hozzá a hangja, hogy jól elénekelje, tudjátok, anélkül, hogy közben úgy visítana a hangja. Nagyon tetszett nekem az az ének, hölgyem, nagyon szép volt. Mondták, hogy az egyik prédikátornak a felesége. Hát, testvérem, vele kellene altatót énekeltetned, mert az biztosan nagyon, nagyon szép lenne. Gyönyörű éneklés volt. Nagyon értékelem.

És ez a mai délelőtt emlékeztet engem egy kis történetre, ami... Szeretek halászni és vadászni, és ez az egyik oka annak, hogy itt vagyok Arizonában, hogy egy kicsit halásszak és vadásszak. És ezt szeretem. Úgyhogy egy alkalommal New Hampshire-ben halásztam. És szerintem itt is többen vagyunk, akik szeretünk halászni, férfiak és nők is... Ők... Mindnyájan szeretünk. Úgyhogy volt egy kis sátram, amit becsomagoltam, tudjátok, egy kicsit nehéz volt, ezért nem tudtam felvinni oda. És tudjátok, hogy van ott többféle pisztráng, pataki és barna, lapos farkú és gyilkos is. Óh, azok a kis mellékfolyók tele vannak velük, amint jönnek le a hegyekből New Hampshire-ben. És kicsi pisztrángok, talán 14 vagy 16 hüvelyk hosszúak, rengetegen. És én csak... Odamentem és megfogtam őket, csak hogy megfoghassam őket, és aztán újra elengedtem őket. Ha pedig megöltem egyet, azt meg is ettem, látjátok, behoztam ide.

Tehát ott volt egy ilyen villáságú fa, és valahányszor újra bedobtam a horgot... Egy kis Royal Coachman horgászbótom volt. Visszadobtam, és egy ág köré csavarodott. És azt gondoltam: - Hát, veszek egy fejszét és felmegyek oda ma reggel, és kivágom azt a fát, hogy ne akadjon mindig bele a zsineg... Aztán visszanéztem oda, és ott volt egy hódok által épített gát, és ott várták, hogy a csali odaérjen hozzájuk. És egész éjszaka... Régebben azt mondtam: - Belement a hajamba... De nincs elég hajam ahhoz, hogy most beköltözhesse nek. Ezért csak... Ahogyan nézték őket... Úgyhogy felmentem oda ma reggel, vettem ezt a kis régi fejszét, és kivágtam azt a fát. Három vagy négy is volt ott, úgyhogy reggelire terveztem őket elkészíteni, és aztán vissza akartam menni. Nem vagyok nagyon jó szakács. Mondtam is a feleségemnek, hogy még vizet sem tudok forralni anélkül, hogy odaégessem, úgyhogy tudjátok, hogy az már tényleg egész rossz szakács teljesítmény lenne.

Tehát a visszafelé vezető úton volt ott egy nagy anyamedve és két bocs, és bementek az én kis sátramba. Beszélünk mi arról, hogy mit jelent szétzúzni valamit, de nem tudhatod,

hogymennyire szét lehet zúzni valamit, amíg egy medve be nem megy a sátradba. Hát... Ők... Nem arról van szó, hogy mit pusztítanak el, vagyis hogy mit esznek meg, hanem arról, hogy mit tesznek tönkre. Volt egy kis tűzhelyem, egy kis juhász tűzhelyem. A medvék meg felálltak a tűzhelyre és fel-le ugráltak rajta, hallani lehetett a csövek csörgését, és hát, tudjátok, darabokra törték az egészet. És amikor feljöttem, volt nekem egy régi, rozsdás 22-es puskám ott, de ez a fejsze volt a kezemben. És tudjátok, amint jöttem fel, az a nagy anyamedve kiszaladt az egyik irányból, és hívta a kis bocsokat. És az egyik bocs követte is őt rendben, a másik viszont csak ott ült, még nagyon kicsi volt. Május volt, tudjátok, akkor jöhetett ki először. Így tartotta a fejét, rám nézett. És azt gondoltam: - Hát ez meg mit csinál? Aztán rám nézett. És gyorsan kerestem egy fát, hogy lássam, mennyire közel van, mert tudjátok, még a kisbocsok is jól meg tudnak marni. És Ők... Nem lehet lebeszélni őket róla. Látjátok? Úgyhogy egy darabig csak figyeltem az öreg anyamedvét. Egyfolytában hívogatta a kicsinyét, olyan hangot adott ki, mintha egy madár lenne. Tudnod kell, hogy hogyan hangzik az. Úgyhogy tovább hívogatta a bocsot, és a bocs csak nem ment oda hozzá.

Hát, a puskámra gondoltam. És azt gondoltam: - Nem. Ha odaszaladnék a puskámért és lelőném az anyamedvét, akkor két kis árvát hagynék itt az erdőben... És nem akartam ebben bűnös lenni. Ezen kívül a 22-es puska túl kicsi is volt neki, tudjátok. És néha nem sült el, háromszor, négyszer is kellett vele próbálkozni. Tehát azt gondoltam: Talán csak akkor próbálom meg, ha elindul errefelé. Felmászok arra a fára, fogok egy kis vékony ágat és az orrára suhintok vele... Az orruk nagyon érzékeny. Visítanak tőle, összegörnyednek és aztán otthagynak téged. Úgyhogy azt gondoltam: Gyerünk ahhoz a fához. De az a kis medvebocs nagyon kíváncsi volt. És azt gondoltam: Mit csinál? Tehát kezdtem tőle egyre messzebbre osonni és figyeltem őt. Tudjátok, egyre messzebb kerültem tőle és egyre közelebb a fához, mert az anyamedve egyfolytában hívogatta a kicsinyét. Tehát még egy kicsit messzebb mentem tőle, és tudjátok, hogy az a kis medvebocs mit csinált?

Nos, szeretem a palacsintát. Lent délen máshogy nevezzük azt a vastag palacsintát. Nem tudom jól kisütni őket, de annál jobban megeszem. És tudjátok, én baptista voltam. És én még a palacsintát sem szeretem csak meghinteni a sziruppal, bizony jól bemezítem őket, és tényleg nagyon sok szirupot teszek rájuk. Úgy ilyen magasságban volt egy doboz melasz-szirupom, úgy két liternyi szirup a palacsintámhoz. És az a kis medvebocs... Tudjátok, hogy a medve nagyon szereti az édeset. Valahogy kinyitotta azt a melasz-szirupos bödönt. Ott ült, és ilyen nagy volt a mancsa. A szirupos bödönt a karjaiba zárta, és itta belőle a szirupot, így nyalogatta, tudjátok. Így van. És még a szája szélét is megnyalta utána. Én meg elkezdtem... Ha lett volna nálam fényképezőgép, akkor nagyon szívesen megmutattam volna ma reggel azt a fényképet, hogy megnézhesétek. Ott volt, így megtámasztotta magát a kis lábával és csak úgy itta azt a szirupot. Én meg kiabáltam neki: - Menj onnan! De egyáltalán nem figyelt rám, csak nyalakodott tovább. Az összes szirupot megitta. Látjátok?

Odakiabáltam neki, megfordult és rám akart nézni. Viszont nem tudta a szemét kinyitni, mert annyira tele volt melasz-sziruppal, tudjátok. A szeme, a pocakja, mindene tele volt a sziruppal. És aztán, egy idő elteltével félre botladozott onnan és odaszaladt az anyukájához. A másik két medve pedig a bokorban elkezdte lenyalogatni róla a szirupot. A bödönből nem merték volna meginni, de őt lenyalogathatták. És azt mondtam: - Ez aztán a jó öreg pünkösdi-féle összejövetel: annyira megtelnek a jó, édes dologgal, hogy kimennek onnan és valaki más is kaphat még belőle. Ez az igazi közösségi összejövetel. Úgyhogy mi is így jövünk össze: belemártjuk a kezünket abba a bödönbe, mindnyájan, és könyékig belenyúlunk Isten áldásaiba. És biztos vagyok benne, hogy ilyet fogtok ott is találni azon az összejövetelen, amit az Isten Gyülekezeteiben tartanak most. Az Úr áldjon meg benneteket.

Azt mondtam Phoenix-ben a minap, egy kis... Remélem, nem hangoztam szentségtörőnek, egy kis vicc volt egy prédikátorról, aki minden reggel odaáll a szószékhez, és már húsz éve minden alkalommal húsz percig prédikál. Úgyhogy az emberek nem értették, hogy mi ennek az oka. Úgyhogy egyik délelőtt négy óra hosszáig prédikált. A diakónusok pedig odahívták őt és azt mondták neki: - Pásztor, mi nagyon szeretünk téged. Szerintünk csodálatosak az üzeneteid... És azt mondták: - Mi, a diakónusok csoportja figyeltünk téged és mértük az időt. Minden vasárnap pontosan húsz percig szoktál prédikálni... És azt mondták: - Ma reggel pedig négy órát prédikáltál. Ezt egyszerűen nem értjük... Azt mondta: - Megmondom nektek, testvérek... Azt mondta: - Minden reggel, amikor megyek prédikálni, amikor a szószékhez hívtok engem, a zsebembe nyúlok és bekapok egy ilyen Életmentő cukorkát. Húsz perc elteltével a cukorka teljesen elolvad, és akkor én befejezem. Akkor tudom, hogy be kell fejeznem. Ma reggel pedig az a hiba történt, hogy nem egy cukorkát kaptam be, hanem egy gombot...

Carl Williams és Jewel Rose, valódi kebelbarátaim, elmentek a minap a városba és vettek nekem ajándékba egy ugyanolyan gombot, de most ma délelőtt nincs itt velem.

Tehát nagyon hálásak vagyunk, hogy itt lehetünk. Van itt valaki, aki ismeri Doktor Lee Vayle-t? Szerintem nincs. Talán nincs. Ő egy baptista prédikátor volt, teológiai doktor, és neki tudományos fokozatai vannak. Középiskolai tanár volt és ő egy remek, tanult ember. És elküldtem neki a Hét Gyülekezeti Korszak hangfelvételeit, hogy nyelvtanilag javítsa ki őket. Mivel az én kentucky-i –suk/-sük-ölésem nem jó azoknak az embereknek, akik könyveket olvasnak. Ezért ő nyelvtanilag kijavítja őket. És aztán, miután végzett vele, visszaküldte nekem még pár alkalommal további szövegrészekért. Úgyhogy a könyvet most 3-4 év elteltével ki is fogják nyomtatni. És ő megkérdezte tőlem: - Írhatnék én is egy könyvet, csak a magam megjegyzéseivel? És azt mondtam: - Hát, az rendben van, Lee testvér... És azt gondoltam... Aztán azt mondta: - Hadd mondjak neked valamit... Azt mondta: - Nem akarnám eladni, csak szétsztoztatni... És azt mondtam: - Nos, akkor biztos, hogy rendben van. Látjátok?

Tehát körülbelül tíz ember támogatta ezt anyagilag, mindegyik 1500 dollárral, úgy tudom. És ahogy értem, 10000 példányban nyomtatták ki. És mi is kaptunk belőlük: pár nappal ezelőtt kerültek ki a nyomdából, és nekünk is csak 2-3 példányunk van belőle, Billy hozta őket. És csak úgy osztogatják őket. Nos, én soha nem olvastam el, nem tudom, mi áll benne. De... Ez hit által van, de biztos vagyok benne, hogy ha írtok nekünk, akkor küldünk belőle nektek ingyen. Látjátok? És az a címe, hogy: Huszadik századi próféta. Aztán észrevettem, hogy van itt egy kép a könyv elején. Sok embernek megvan ez a kép, természetesen, és láttátok is Ezt, amikor az Úr Angyalát lefényképezték Houston-ban, Texas-ban. De egy részét kívágták.

Aztán megnéztem itt hátul. Hányan voltak már korábban összejöveteleken? Lássuk csak. Szerintem gyakorlatilag mindnyájan voltak már. Sokszor halljátok, hogy ezt mondom: - Ott függ egy árnyék valaki fölött... Látjátok, ha ilyen kijelentést teszel, és az nem az igazság, akkor Istennek semmi köze nincs hozzá. Tudjátok, hogy Istennek semmi köze nincs a hazugságokhoz, Ő csakis azt támasztja alá, ami az igazság. Tehát amikor azt mondta Mózesnek, amikor találkozott vele ott a pusztában a Tűzoszlopban, abban az égő bokorban... Aztán amikor kihozta azokat az embereket, akik követték Mózeszt az útjukon, aztán lejött a Sinai-hegyre, ugyanaz a Tűzoszlop, és igazolta, hogy amit Mózes mondott, az az igazság volt. Tehát Isten megteszi ezt. Ő mindig megteszi ezt. Tehát ezt a Világosságot itt, természetesen, Istennel kapcsoljuk össze, mert ugyanaz a természete van, és minden, mint ami Neki volt, amikor itt volt a földön.

És akkor azt mondtam: - Itt ennél a személynél, látom, hogy halálra vagy árnyékolva, sötét árnyék vesz körül... Hányan... Sokan hallották ezt közületek. Nos, nemrégiben egy összejövetelen valaki olyan kíváncsi volt, hogy meg akarták próbálni, hogy le tudnák-e fényképezni azt, amikor mondtam. És ők... Volt ott egy hölgy, aki közel ült, és ott volt egy ember egy fényképezőgéppel. És azt mondtam: - Ez a hölgy, aki itt ül, X.Y. asszony... Nem tudom már, mi volt a neve. – Halál árnyék veszi körül, és rákos... És éppen akkor lefényképezte őt, mert közel ült hozzá. És ott volt, látjátok, az a csuklya, a fekete halálos rák, amint az asszony fölött lebegett. És aztán a Szentlélek újra szólt. Tehát amikor ezt beletették a könyvbe, ezt kívágták belőle, úgyhogy csak ezt tették bele, amíg a könyvet nyomtatták. És ezért látjátok ott azt benne. Azt hiszem, hogy a Gyógyulás Hangja magazin nyomtatta a könyvet.

És ez teljesen ingyen van. És itt vannak a támogatók a könyv hátulján, akik fejenként 1500 dollárral támogatták a könyvet, hogy a közönségnek adhassák, hogy a közönség elolvashassa. Tehát ez ingyen van, és ez egy szép kis könyv. És nem tudom, hogy pontosan mi a tartalma, soha nem olvastam el, de az Atya tudja. Látjátok, ez... Számomra ez teljes mértékben az igazság. És ezt keressük, az Igazságot. Jézus azt mondta: „Megismeritek az Igazságot, és az Igazság szabaddá tesz benneteket.” És Ő az az Igazság. Ő Jézus, az Isten Fia, az Ige Igazsága, mert Ő volt a testet öltött Ige. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennel volt,

és az Ige Isten volt. És az Ige testté lett és közöttünk lakozott.” Aztán ez tette Őt az Igazsággá, mert az Ige az Igazság, és Ő volt az Igazság. Most, amikor látjuk Őt visszatérni ezekben az utolsó napokban, Istennek ezt a nagy mozdulását, amint végig mozog a világ nemzetein és egy népet gyűjt össze a Menyasszonynak, ez az Igazság.

Évekkel ezelőtt azt mondták, hogy nincs nyelveken szólás, hogy az egy értelmetlenség. De Isten megígérte azt, és Ő bizonyította, hogy ez az Igazság. Így van. Valaki azt mondta ma reggel, szerintem a mi nemes testvérnőnk, aki olyan sokat foglalkozik a gyerekekkel a keresztkedésük miatt, ő azt mondta: - Hallhatunk valakit nyelveken szólani. De hallani azt az embert nyelveken énekelni, látjátok, az olyan csodálatos volt! Emlékszem az első megtapasztalásomra, hogy a Redigar Gyülekezeti Házban voltam, Fort Wayne-ben, Indiana államban. És akkor arról beszéltem... Illetve egy gyógyító szolgálatot tartottunk Redigar testvér halála után. És Bosworth testvér is ott volt, és Paul Rader. És többen közületek, hozzám hasonló idősebb emberek közül, ti emlékeztek Paul Rader-re. Ő baptista volt, és mi nagyon jó barátok voltunk. És miközben ott beszéltünk, a betegekért akartunk imádkozni. Furcsa dolog volt ez akkoriban számukra, de egy hölgy elhozott egy nyomorék kisfiút, és amint ő végig jött a szószék mellett, megjelent az Úr látomása és elmondta neki, hogy mi volt a kisfiú baja. És aztán megkértem azt az asszonyt, hogy vezesse hozzám azt a kisfiút.

És most csak a testvérnő bizonyágtétele miatt, hogy lássátok, micsoda öröm és micsoda valódi megnyilvánulása ez Isten kegyelmének, hogy mit képes megcselekedni, amikor Isten Igéje szerint munkálkodik, látjátok, Istennek erre az órára adott ígérete... Tehát Isten Nóénak adott ígérete nem fog működni nekünk ma. Isten Mózesnek adott ígérete... Nem lehet miénk Mózes üzenete. És nem lehet Mózesé Nóé üzenete. Ennek az órának az üzenete a miénk. Nem lehet a miénk Luther üzenete. És nem lehet a miénk Wesley üzenete. Ez egy másik kor. Isten minden kor számára kijelölte az Ő Igéjét. És amint jön az a kor, Ő kiküld valakit, hogy igazolja azt az Igét, hogy bizonyítsa, hogy az igaz. És az... Látjuk akkor mindegyikben, ahogyan Jézus mondta, amikor itt volt a földön, Ő azt mondta: „Ti sírhelyeket építetek a prófétáknak, és atyáitok voltak azok, akik a sírba tették őket.”

Nos, az én rokonaim katolikusok, mint tudjátok, mivel ír származású vagyok. Nos, mi... Ők beszélnek Szent Patrikról, a katolikusok magukénak mondják őt. Hiszen ő éppen annyira katolikus, mint én. Beszélnek Jeanne d’Arc-ról. Pedig azt a lányt ők égették el, mint boszorkányt. Ezt mindnyájan tudjuk. Ő lelki ember volt és látomásokat látott. Persze néhány száz évvel később kiásták azoknak a papoknak a tetemeit, vezekelték értük, aztán bedobták őket a folyóba. De nem így kell ezt lerendezni. Látjátok? Ők sosem veszik észre. Az ember örökké dicséri Isten azért, amit Ő megcselekedett, várja azt, amit Ő meg fog cselekedni, és nem veszi észre azt, amit Ő éppen most cselekszik. Ez egyszerűen az ember természete. És nem változtatta meg a természetét ő, a világ embere.

Tehát látjuk, hogy a mai Üzenetünk az, az az Üzenet a miénk, hogy: Jöjj ki Babilonból és légy szabad, és töltekezz be a Lélekkel, és megtisztított lámpásaiddal nézz fel, mert közel van a mi megváltásunk! Ezek a dolgok idegenek sok ember számára, akik lélegzik és hívják a mi Urunk Nevét. De mégis, mindezek mellett, semmit sem tartunk azok ellen az emberek ellen, a felekezeti emberek ellen. Ők rendben vannak, ők jó emberek. Ők társaink az Evangéliumban, mert Jézus azt mondta: „Senki sem jön hozzám, csak ha az Atya vonzza. És mindaz, akit az Atya nekem adott, ők jönni fognak.” Tehát a mi felelősségünk csak az, hogy hintsük a Magokat. Némelyik az út mentére esett, némelyik különféle földekre, némely pedig elhullott és százszor annyit termett. Tehát mi csak magvetők vagyunk. Isten az, aki irányítja azt a Magot, amikor az lehullik. És most, mi imádkozunk, hogy ma délelőtt úgy hulljon el az a kis Mag, valami olyan helyre, hogy bátorítson valakit. És csak mint egy ember...

És most, hogy befejezzem a bizonyágtételemet arról a kis hölgyről, akiről beszélni akartam, aki hozta a kisgyermekét, egy kisfiút, aki 10-12 éves lehetett, talán még attól is fiatalabb, mert ez az asszony ölben hozta őt. És odaadta őt nekem. És aztán, amint éppen imádkoztam a gyermekért, a kisfiú kiugrott a kezemből és szaladt végig a szószék mellett, úgy 3500 vagy 4000 ember előtt. És amikor ez megtörtént, az anyukája, aki az első sorban ült, elájult és összeesett. És egy kis ámish lány... Tudjátok, kik az ámishok? Nem tudom, hogy errefelé laknak-e: hosszú hajúak, nagyon kedves emberek, tiszták és nagyon szerények. Tudjátok, olyanok, mint a mennoniták, vagy az ámishok, és így tovább, közülük egyetlen fiatalkorú bűnöző sem került még ki. Lehet őket gúnyolni, ha akarjátok, de bizony a mi otthonainkból hiányzik valami, ami nekik megvan. És a bíróságokon még egyetlen olyan esetet sem jegyeztek fel, amit közülük kikerült fiatal bűnözők követtek volna el. Ők egy bizonyos módon felnevelik a gyermekeiket, és aztán a gyerekek aszerint is élnek.

És ez a fiatal hölgy egy híres zongorista volt, és a hosszú, szőke haját hátul tűzte föl. És amikor odanézett... Ő ámish volt. Semmit nem tudott a pünkösdről, mint ahogy én sem. Amikor viszont odanézett a szószékhez, és látta azt a kisfiút járni, felemelte a kezét a magasba. Nos, tudom, hogy létezik fanatizmus, és remélem, hogy erre nem vagyok hajlamos. Én nem hazudok. Én nem... Ha tévedek, akkor nem szándékosan tévedek, hanem tudatlanul tévedek. De az a lány felemelte a kezét, a haja hátul kibomlott, és elkezdett egy ismeretlen nyelven énekelni. És azt az éneket játszotta, hogy 'Az Nagy Orvos közeleg, az együtt érző Jézus'... Tudom, hogy ez most nagyon furcsán hangzik. De ez a lány semmit sem tudott a nyelveken szólásról, és ő most egy ismeretlen nyelven énekelt. 'Az Nagy Orvos közeleg, az együtt érző Jézus.' És az a zongora folyamatosan játszotta, hogy 'A Nagy Orvos közeleg, az együtt érző Jézus'. Nos, mindenki előtt volt az oltárnál, és mindenki jött előre a teraszokról és a földszintről, csak úgy sikítoztak az emberek. Az a lány pedig ott állt, felfelé nézett és más nyelveken beszélt, és a zongora billentyűi egyfolytában mozogtak:

A Nagy Orvos közeleg, az együtt érző Jézus,

*A csüggedő szíveket megvidámítja,
Semmi más név, csak Jézus!*

Óh, ez... „Szem nem látta és fül nem hallotta azt, amit tartogat nekünk.” Tudjátok, mit gondolok? Miért fogadnánk el valaha is ennek valamilyen helyettesítését vagy valamit, ami csak csinált hit, amikor az egek tele vannak Isten valódi hatalmával, ami a lelket megszabadíthatja, ami valamit tehet értünk? Isten áldjon meg benneteket. Most pedig, olyan sok dolog van... Nem is mondtam el nektek, hogy hol lehet hozzájutni ehhez a könyvhöz. Látjátok? 325-ös postafiók, Jeffersonville-ben. És ha írtok, ők küldenek nektek belőle. Vagy pedig he eljöttök az egyik összejövetelre, ott is osztogatni fogják. Most pedig én nagyon hálás vagyok ezért a drága közösségért. És ma délelőtt egy kis történetről gondolkodtam, amit a keresztyén üzletembereknek mondtam el régebben, Zákeusról. Sokan hallottátok, amikor ezt elmondtam, arról, hogy az a kis ember nem hitt ebben a megítélésben, ami az Úrnak megvolt. Természetesen, szerintem minden korban úgy van, hogy amikor látjuk a tiszta eredetét, utána láthatjuk az utánpótlást is. És ezt egyszerűen csak el kell fogadnunk. De a jó, józanul gondolkodók és az Igén álló emberek megértik ezt. Látjátok? És nekünk nem számít...

Amikor Aimee Semple McPherson asszony itt volt a földön az ő szolgálatában, azt mondják, hogy akkoriban minden asszony prédikátor olyan szárnyra emlékeztető ruhát hordott, tudjátok, olyan öltözetet és úgy tartották a Bibliát. És csak nézzetek körül, ahogyan most Billy Graham itt van. De tudjátok, Billy Graham soha nem vehetné át a ti helyeteket. Én sem vehetném át Billy helyét, és ő sem vehetné át az enyémet. És én nem vehetem át a tiéteket, és ti sem vehetitek át az enyémet. Te egy egyén vagy Istenben. Isten valamilyen céllal alkotott téged ilyennek. Bárcsak mindnyájan megtalálnánk a magunk helyét, és aztán ott maradnánk. Ha valami mást próbálunk meg tenni, akkor valaki másnak a területén vagyunk, és ezzel egyszerűen elferdítjük Isten képét. Ha úgy vennénk magunkat, mint Billy Graham-et a felekezeti világban ma, ha őt egy futballistához hasonlítanánk, akkor azt mondanánk, hogy nála van a labda. Most pedig, ha megpróbálsz elvenni a labdát az emberedtől, akkor összezavarod az egész csapatot. Vigyázz az emberedre. Látjátok? Fedezd őt, és úgy tartsd a többieket, hogy ő haladhasson. És akkor egy idő múlva gólt rúgunk, és Jézus eljön, és akkor az egésznek vége lesz. Az Úr áldjon meg benneteket.

Most pedig visszatérnék ahhoz, amit Zákeusról elkezdtem. Ott volt fönt a fán, tudjátok, a levelek között elrejtőzve. És aztán amikor lejött arról a fáról, akkor Jézussal ment haza. És azt mondtam: - Ő tagja lett a teljes evangéliumi üzletemberek csoportjának... Tehát ha van itt bárki Zákeus ma délelőtt, remélem, hogy ti is megfogadjátok ezt a jó tanácsot, és tagjai lesztek a teljes evangéliumi üzletemberek gyülekezetének. Azt mondod: - Teljes evangéliumi? Igen, uram. Ez az egyetlen dolog, amit Jézus prédikált, tudjátok, a teljes evangélium. Így van. Nem így van? Természetesen, mert Ő volt a teljes Evangélium. Így van. És nem tudná Magát megtagadni.

Most pedig, kiírtam ide magamnak néhány ígérést, és itt van egy egyszerű kis rész, csak néhány percet fog igénybe venni, ha meghallgattok engem. És mielőtt hozzákezdenénk... Nos, ebben a mi kis közösségünkben, összegyülekezésünkben, amit most beszéltünk a medve mancsairól a bődönben, és így tovább, most csak tegyük mindezt félre, és csak gondoljunk arra, hogy éppen most ismerkedünk meg. És szeretnénk az Ige mély részébe bemenni. Most hajtsuk meg a fejünket, amint megközelítjük Ezt. Mert nincs jogunk az Ige megközelítéséhez anélkül, hogy először a Szerzővel ne beszéljünk. Most meghajtott fejjel, becsukott szemmel, és bízom benne, hogy a szívünk is meghajlik a fejünkkel együtt. Azon tűnődöm, miközben felemelem a szemeimet és végignézek a közönségen, hogy van-e valaki, aki a kezét felemelve azt mondaná: - Testvérem, prédikátor, emlékezzél meg rólam imádságban. Szükségben vagyok ma... Isten áldjon meg. Isten áldjon meg. Most pedig, Ő látja a kezeteit. Tudja, hogy mi van a kezek alatt a szívetekben. Adja azt meg, ez az én imádságom.

Kedves Istenem, amint hálások vagyunk ezért az épületért, amelyben mi, alázatos gyermekeid összejöhetünk, és beszélhetünk és közösségünk lehet egymással, és önmagunk lehetünk, amint alárendeljük magunkat Krisztusnak, és vágyunk még jobban olyanok lenni, mint Ő... Szolgáló testvérek vagyunk, Urunk, akik itt ülünk, és vannak itt testvérek, akik nálam sokkal inkább képesek ide állni és hirdetni ezt az Igét, hiszen én méltatlan szolgád vagyok... De ez jutott nekem részül. És, Atyám, imádkozom, hogy ma, ha bármit mondanék, ami nem Isten akarata szerint van, akkor mielőtt kimondanám azt a dolgot, zárd be az én számat, mint ahogyan az oroszlánok száját is bezártad egy napon, hogy ne zavarják Dánielt. És, Atyám, kérünk Téged, hogy minden egyes személyről emlékezzél meg, minden prédikátorról. És ez az ébredés, ami itt zajlik a városban, Uram, lent az Isten Gyülekezeteiben, imádkozom, kedves Istenem, hogy te egy ilyen ébredést küldjél az egész városba, hogy az egész várost kavargassa fel Isten ereje, és add, hogy ezek a bárok és a kóborló gyerekek az utcákról mind Isten trónjához jöjjenek, és betöltekezzenek az Ő jóságával és az Ő Szellemével. Add meg ezt, mennyei Atyám.

És imádkozunk ma, hogy ha van olyan férfi vagy nő, fiú vagy lány, akit elhoztál ide ma délelőtt, erre a menhelyre a hó elől, hogy a nagy Szent Lélek látogassa meg a szívüket és titokzatos módon szóljon hozzájuk. Talán vannak, akik eltávolodtak Tőled, akik kedvedet keresték, Uram, de most elmentek Tőled: hozd őket vissza, Uram, ma délelőtt. És imádkozunk ezért a csoportért, Earl testvérért és a feleségéért, és még sokan másokért. Add meg ezt, Uram. Most pedig törd meg nekünk az Élet Kenyerét, amint kinyitjuk az Ige lapjait, mert tudjuk, hogy a Biblia nem emberi bölcsességből íródott. Istennek nincs szüksége ránk, hogy magyarázzuk az Ő Igéjét, Ő az Ő Saját magyarázója. Azt mondta egy napon: „Legyen világosság” és lett világosság. Azt mondta: „Egy szűz fogant”, és úgy lett. „És az utolsó napokban kitöltöm Lelkemet minden testre”: nem számít, mit mond a világ, Ő ezt megcselekedte, és Neki nincs szüksége magyarázóra. Ő magyarázza a Saját Igéjét az által,

hogy életre hozza Azt, és igazolja, hogy Az igaz. Jöjj a szívünkbe, Úr Jézus, és magyarázd számunkra azokat a dolgokat, amikre szükségünk van. Jézus Nevében kérjük ezt. Ámen.

Most pedig, lapozzuk fel a Bibliánkat. Szerintem sosem volt olyan üzenetem, amiről beszéltem, hogy előtte ne olvastam volna az Igét. Mert az én szavaim tévednek, én csak egy ember vagyok. De az Ő szavai soha nem tévednek: Ő Isten. Tehát lapozzunk most fel egy kis igerészt, és csak 30-40 percig leszünk itt bent, az Úr akarata szerint.

Tehát lapozzunk most a Jelenések 3. fejezetéhez, és a 14. verssel kezdjük. És most csak egy részt akarunk elolvasni, ez egy üzenet a laodicea-i kornak. És hiszem, és feltételezem, hogy minden Lélekkel betöltekezett ember áment tud mondani erre, hogy most a laodicea-i korszakban vagyunk, mert ez az utolsó korszak. Hallgassátok meg most az üzenetet a gyülekezet állapotáról ebben az időben

És a laodicea-i gyülekezet angyalának írd meg, ezeket mondja az Ámen, a hű és igaz tanúbizonyság, Isten teremtésének a kezdete: Ismerem a te cselekedeteidet. Nem vagy sem hideg, sem forró, kívánnám, hogy hideg vagy forró legyél. Tehát mivel langymeleg vagy, és nem hideg vagy forró, kiköplek téged a számból. Mert azt mondod: Gazdag vagyok és mindenem megvan, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy nyomorult vagy, szánavas, szegény, vak és mezítelen. Tanácsolom neked, hogy vegyél tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdag lehess, és fehér ruházatot, hogy felruházkodj, és hogy mezítelenséged szégyene ne látsszon. És kend meg szemeidet gyógyírral, hogy láthass. Akit szeretek, azt megfeddem és megfegyelmezem: legyél hát buzgó, és térj meg. Íme, az ajtó előtt állok, és kopogok: ha valaki hallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bejövök hozzá, és vele vacsorázom, és ő énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön a trónomon, amint én is győztem és ülök az én Atyámmal az Ő trónján. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek.

Az Úr áldja meg ennek az Igének az olvasását. Most pedig csak néhány perc erejéig szeretnék beszélni erről a kis szövegről, aminek az a címe, hogy: *Ajtók az ajtón belül...* Ajtók az ajtón belül, ajtók az ajtón belül. Nos, ez nagyon... Ajtók az ajtón belül... Talán azt mondjátok nekem: - Testvérem, talán száz ember van itt. Ott... Nem gondolod, hogy ez eléggé kicsi igerész, amikor száz lélek is van előtted? Nos, lehet, hogy ez igaz, hogy ez a szöveg kicsi. De nem a szöveg mérete számít, hanem hogy miről szól. Ez számít egy szöveggel kapcsolatban.

Mint ahogy, azt hiszem, Louisville-ben történt, Kentucky-ban nemrégiben. Volt egy kisfiú fent a padláson, régi fatárgyakkal játszott ott fent, és egyszer csak a kezébe akadt egy régimódi postai bélyeg. Nos, az első gondolata az volt, hogy vehetne érte egy fagylaltot. Volt egy gyűjtő lent az utcán, úgyhogy elvitte hozzá a bélyeget, amilyen gyorsan csak tudta. És azt mondta: - Mit ad nekem ezért a bélyegért? A gyűjtő ránézett a bélyegre, és az már eléggé

kifakult volt. Azt mondta: - Adok neked érte egy dollárt... Na, ez aztán jó vásár volt. Még egy tízcentesért is odaadta volna, és örült volna a fagyijának, de egy egész dollárért vették meg tőle. A gyűjtő pedig ötszáz dollárért adta el. Aztán később nem tudom merre jutott el az a bélyeg, de már több száz dollár volt az értéke. Látjátok, az a kis darab papír nem nagy dolog volt, csak valami, amit még a földről sem vennénk fel. De nem a papír számított ott, hanem ami rajta volt a papíron. És így van ez Isten Igéjének az olvasásával is. Nem csak a papírról van szó, a papír értékéről, vagy a papír méretéről, hanem arról, ami a papírra van írva. És egyetlen szó is elég, hogy megmentse a világot, ha olyan módon fogadja be valaki.

Nemrégiben volt egy... Olvastam egy történetet a mi nemes... Az egyik legnagyobb elnökünkéről, aki szerintem ennek a nemzetnek valaha is volt: Lincoln-ról. Nem azért, mert Kentucky-ból jött, hanem mert nagy ember volt. Nem nagy taníttatásban volt része, de mégis volt valami a szívében, valamilyen cél. Én szeretem a látással bíró embereket. Szeretem azokat az embereket, akik harcolnak valamiért, nem csak úgy fetrengenek, hogy: - Hát, mindegy mi lesz, jó lesz az... Óh, légy csak talpon és küzdj valamiért! És Lincoln sosem engedte, hogy az iskolázottsága az útjába álljon: volt valami, amit tenni akart. Minden kereszténynek ilyennek kellene lennie: találd meg a célod és menj és csináld. Ennek a csoportnak minden tagja, ne azt mondjátok, hogy: - Hát, havonta egyszer reggelizzünk együtt... Nem erről van szó, vagy: - Talán minden szombaton... Legyen célotok az életben, valami, amit meg fogtok csinálni! És... Isten ide helyezett benneteket, akkor kezdjétek valamit ezzel, a gyülekezet minden egyes tagja! Van egy ébredés a városban. Az az ébredés valamilyen célért van ott. Akkor hozzunk ki belőle valamit! Kezdjünk valamit vele!

Lincoln úr... Volt egy fiatal ember, aki a háborúban volt, és nagyon gyáva volt. És a szolgálat teljesítés idejében elmozdult a helyéről, és találtak ellene valamit, és úgy volt, hogy lelövik őt. És, óh, ő... Szörnyű volt ez. És egy fiatal ember annyira szerette őt, hogy elment Lincoln úrhoz, hogy bocsánatot szerezzen számára. Ő akkoriban az Egyesült Államok elnöke volt, és elment hozzá, hogy bocsánatot szerezzen a barátjának. És azt mondta neki, amint kiszállt a lovas kocsiból; és ott volt Lincoln úr, egy magas, szakállas, tipikus déli, sovány ember. És azt mondta neki: - Lincoln úr, van egy fiú, aki két nap múlva meg fog halni. Lelövik, mert nem volt a helyén a csata idején... És azt mondta: - Lincoln úr, az a fiú nem rossz gyerek. De amikor látta a puskákat lőni és az embereket meghalni, megijedt. És annyira felizgatta magát, hogy kezét felemelve elkezdett kiabálni. És elszaladt... Azt mondta: - Én ismertem azt a fiút... Azt mondta: - Lincoln úr, csak az Ön neve ezen a papíron mentheti őt meg. Megtenné érte?

Természetesen, ez a keresztény úriember gyorsan aláírta ezt a papírt: vétsége elnézve, és így tovább... Aláírta a nevét: Abraham Lincoln, az Egyesült Államok elnöke...

Aztán a hírnök olyan gyorsan ment vissza, ahogy csak tudott. És odaszaladt a cellához: - Szabad vagy! Szabad vagy! Itt van Lincoln úr... Lincoln úr aláírása... Ő pedig azt mondta: -

Miért jöttél ide gúnyolódni velem, hiszen tudod, hogy holnap meghalok? Azt mondta: - Vidd azt el innen, csak gúnyolódsz velem... És nem fogadta el... Azt mondta: - Nem, nem kell az nekem... Azt mondta: - Csak gúnyolódsz... Azt mondta: - Ha tényleg az Elnöktől volna ez, akkor rajta lenne az elnöki pecsét, és nem ilyen papíron lenne... Ő pedig azt mondta: - De ez itt az ő aláírása... Azt mondta: - Honnan tudhatnám, hogy ez az ő aláírása? Azt mondta: - Csak gúnyolódsz velem, próbálsz vigasztalni engem... És elkezdett jajgatni, és hátat fordított neki. A fiút pedig másnap reggel lelőtték. Aztán pedig, hogy a fiú meghalt, és az Elnök neve rajta volt azon a papíron, hogy megbocsátott neki, és akkor mi van? És ezt megpróbálták a szövetségi bíróságon is, ami a legfőbb bíróság. Néha azt mondják, hogy nem szeretjük a döntéseiket, de mégis azok szerint kell cselekednünk, látjátok, mert az a mérce. Az a legfőbb hatóság. Nos, ebben a döntésben pedig az állt: „A bocsánat csakis akkor bocsánat, ha bocsánatként el is fogadják.” És így van Isten Igéje is. Csak akkor bocsánat, ha annak is fogadják el. És Ez itt Isten Igéje azoknak, akik ezt hiszik és elfogadják. Nem számít, ha ránézve azt mondom: - Óh, ez mára annyira összekuszálódott, hiszen millió fordítás készült el, és minden más... Lehet, hogy valakinek csak ennyit jelent. Számomra azonban ez akkor is Isten Igéje. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. És Őt köti, hogy ezzel az Igével maradjon meg.

Tehát Neki egy napon meg kell ítélnie a gyülekezetet. És ha a katolikus egyház által ítéli azt meg, amiről úgy tartják, hogy így lesz, akkor melyik katolikus gyülekezet szerint fogja azt megítélni? Hiszen különböznek egymástól. Ha a metodisták szerint ítéli meg, akkor a baptistáknak annyi. Ha a pümkösdiek szerint ítéli meg, akkor a többieknek annyi. De Ő ezt nem egy gyülekezet által fogja megítélni. A Biblia mondja, hogy Ő a világot Jézus Krisztus által fogja megítélni, és Krisztus az Ige. Tehát látjátok, hogy nincs mentségünk, mert Isten Igéje az, ami ítélt, tehát legyen bármilyen kicsi dologról is szó, egyetlen szónak is jelentősége van. Ebben, ez áll a Jelenések 22: 18-ban.

Először is, kezdem a Teremtés könyvénel. Isten az Ő Szavát adta az emberi fajnak, hogy megvédje őket a haláltól, bűntől, fájdalomtól és bármi betegségtől: egy védőlánc, az Ő Igéjéből. „Ne érintsd ezt a bizonyos fát, mert amely napon eszel arról, azon a napon meghalsz.” És a lánc csak annyira jó, amennyire a leggyengébb láncszeme tart. És a lelkünket áthúzza a pokol fölött úgy, hogy ebbe a láncba kapaszkodunk: csak egyetlen láncszemet törjél el, mást nem is kell tenned... Éva soha nem egy mondatot tört el, hanem csak egy Szót, a Sátán által. Ez volt az első a Könyvben. Aztán úgy a Könyv közepén jött Jézus és azt mondta: „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden Szó által, ami kijön Isten száján.”

Amikor meghalt, feltámadt, a Mennybe ment és visszatért, és adta Jánosnak... Akiről azt mondta a feltámadása után, azt mondta: „Mi lesz, ha...” Azt mondta: „Mi lesz majd ezzel az emberrel?” Jézus azt mondta: „Mi dolgod vele, még ha akkor is élne, amikor Én eljövök?” Pontosan tudva, hogy ha az élete nem is fog addig tartani, de a szolgálata fog. És felemelte őt a Jelenések 4. fejezetében és megmutatta neki mind az eljövendő dolgokat, amelyekben

mi élünk, még ezt a mai ígérést is. És aztán a 22. fejezetben, az utolsó fejezet 18. versében azt mondta: „Aki egyetlen Szót is elvesz ebből a Könyvből, vagy hozzátesz ehhez, annak része elvételik az Élet Könyvéből.” Látjátok? Tehát hisszük, hogy az ember Isten minden Igéjével él. Én hiszem ezt, és tudom, hogy ez igaz. Hogy mennyire kicsi, az nem számít. Egyetlen szó is elég hozzá.

Arra gondolok, hogy mennyire kicsi, jelentéktelen, látva a kanadai barátaimat itt ülni. Emlékszem, hogy Kanadában voltam, amikor György király, akivel abban a kiváltságban volt részem, hogy imádkozhattam érte, amikor meggyógyult... Sclerosis multiplex-től szenvedett, azon a napon is ideggyörcsei voltak és gyomorbetegsége is volt, egy fekély, amint a kanadaiak közül sokan tudjátok, és az amerikaiak közül is. De látni őt, amint ott elhaladt abban a kocsiban... Ő egy király volt. Királyként viselkedett. A gyönyörű királynéja pedig ott ült mellette abban a kék ruhában, amint jött le az utcákon... És én egy barátommal álltam ott. És amikor az a lovas kocsi elhaladt mellettünk, odafordította a fejét és elkezdett sírni. A vállára tettem a kezemet és azt mondtam: - Mi a baj? Azt mondta: - Branham testvér, ott megy a királyom és a királyné... Nos, én ezt értékeltem. Úgyhogy azt gondoltam: „Ha egy kanadai ember a kormányi vezetés alatt, aki már nem feje a kormánynak de még mindig Anglia kormányának a feje, ha ez egy kanadait sírásra készítet, és elfordítja a fejét és sír, akkor milyen lesz majd a mi Királyunkat meglátni? És ha belegondolunk, a mi részünk a Királyné lesz.

Aztán a gyerekeket mind kivezényelték az iskolákból, a kisgyerekeket, és brit zászlót kaptak. A kanadai zászlónak valami más neve van. Fred testvér, hogy is hívják a kanadai zászlót? (Fred Sothmann testvér válaszol: - Union Jack (az egyesült királyság zászlaja).) Union Jack. De ők kis brit zászlókat adtak nekik, hogy azzal integessenek. És amikor a király elhaladt előttük, a kisgyerekek kiálltak, és lengették a zászlót, és kiáltoztak a királyuknak. És három zenekar is játszott a angol himnusz, *Isten, óvd meg a királyt*, miközben végigment az utcán. Óh, bárcsak belepillanthatnánk... Bárcsak beleláthatnánk, hogy milyen lesz majd a feltámadáskor!

És aztán amikor mondták nekik, a kisgyerekek visszamentek az iskolába, amint az ünnepség véget ért. És ahogy visszamentek, az egyik iskolából hiányzott egy kislány. Mindenhová mentek, hogy megkeressék őt, fel-le az utcákon. És végül egy telefonoszlop mögött ott állt azt az aprócska kislány, és teljes szívéből zokogott. Aztán a tanítója felvette őt... - Mi a baj? Nem láttad a királyt? Ő pedig azt mondta: - De igen, láttam a királyt... Azt mondta: - Akkor nem lengetted a zászlódat? Azt felelte: - De igen, lengettem a zászlómat... Azt mondta: - Látod, tanító néni, én olyan kicsi vagyok, a többiek elélem álltak, és ők nagyobbak voltak. Lengettem a zászlómat, de nem látta... És ez nagyon bántotta a kislányt. Nos, lehetséges, hogy György király nem látta a kislányt. És lehet, hogy nem látta azt a kis hazaszerető szívét, és hogy hogyan érzett felé. A kislány túl kicsi volt.

De nem úgy van ez a mi Királyunkkal! Óh, még a legkisebb dolgot is látja, amit teszünk. És ismeri a szívünkben lévő dolgokat és gondolatokat, bármit teszünk, bármilyen kicsi is az. És hogyan szolgáljuk Őt? Ahogyan egymást szolgáljuk. Ha nem szeretlek téged, akkor hogyan szerethetem Őt? „Amit ezekkel a kicsikkel cselekedtetek, azt cselekedtétek velem is.” Látjátok? Azok a kis dolgok, amiket néha nem rendezünk el, azok szakítják el az egész láncot, látjátok, és emiatt elenged minket, és felekezeti elgondolásúakká válunk és elfeledkezünk azokról a dolgokról, amelyek valóban a lényeges dolgok. Minden, Istennek minden Szava lényeges. Abból semmit nem lehet kihagyni. Annak minden Szavát vennünk kell, éppen úgy, mint ahogyan megíratott.

Azt mondta Jézus ennek a laodicea-i kornak: „Az ajtónál állok és kopogtatok.” Észrevettétek-e, hogy ez az egyetlen korszak, amelyben Ő a gyülekezeten kívül van? Az összes többi korszakban ő a gyülekezeten belül volt. A metodistáknál, a lutheránusoknál és így tovább, Ő belül volt, bent a gyülekezetben. Itt viszont Ő kívül van, a hitvallásaink és dolgaink kitessekelték Őt. De még mindig ott áll és kopogtat: „Aki meghallja és kinyitja az ajtót, ahhoz bejövök és vele vacsorálok és gyógyulást adok a szemeinek, és ruhákat, és neki adom az ég kincseit: neki, aki hallja az én kopogtatásomat... Gondoltam, hogy eszembe jutna annak a művésznak a neve, aki megfestette azt a képet, képet festett erről, az ajtóról. Amikor ő... Tudjátok, minden nagy képnek először végig kell mennie a soron, vagyis át kell menniük a kritikusok csarnokán, mielőtt kiakasztanák azt a hírességek csarnokában. Az eredeti festmény ma több millió dollárt ér.

Látjátok, olyan ez, mint ahogyan a gyülekezetnek is végig kell mennie a kritikusok csarnokán. Végigmegyünk. Úgy hívnak majd, hogy „szent hempergő”, és majd mindenféleképpen neveznek. De ha csak megtartod a helyedet Krisztusban, akkor egy napon Ő bevisz bennünket a hírességek csarnokába. Először azonban ki kell állnunk a kritizálást. Ott áll a mi kicsinységünk, ott mutatkozik az meg. Aki nem állja ki a fenyítést, az egy törvénytelen gyermek és nem Isten gyermeke. Nem számít, mennyire csatlakozott az egyházhoz, és hogy mit tett: ő akkor is törvénytelen, ha nem tudja kiállni a fenyítést, és nem igazi gyermeke Istennek. Viszont Isten valódi, tiszta gyermekének nem számít, hogy mit mond a világ: minden más csak másodlagos. Az Ő elméje Krisztusra figyel, és ezzel minden el is van rendezve. Igen. Bármit mond Krisztus, hogy tegyen meg, Ő azt megteszi. Bárhová megy a Bárány, ő Vele van, bárhol. És aztán látod az Ő megjelenését, az Ő Jelenlétét, és amit Ő cselekszik. Ő mindig az Ő népével van, az Ő Menyasszonyával. Ő udvarol neki. Egy napon pedig lesz egy menyegzői vacsora.

Ez a művész pedig, amikor keresztülment a kritikusok csarnokán, egy tucat kritikus gyűlt a művész köré. Nem jut eszembe a neve. Michelangelo-ra tudok csak gondolni, de ő Mózes szobrának az alkotója volt. Ennek a művésznak a neve nem jut eszembe. Mindenesetre azt mondták. – Kiváló ez a festmény. Semmit nem tudok a kép ellen szólni... Azt mondta: - Megmutatja, hogy az éjszaka legsötétebb idejében jön el... Azt mondta: - És ott van az

ajtónál, a fejével, a fülével, hogy biztos legyen abban, hogy a leghalkabb hívást is meghallja. Fülét az ajtó felé fordítja, és ott kopogtat az ajtónál... Azt mondta: - Uram, csak egyetlen dolgot felejtett el a képéről... És a művész, akinek élete munkája volt ez a kép, azt mondta: - Mit felejtettem el, uram? Azt mondta: - Nem számít, mennyire kopogtat, hiszen elfelejtetted az ajtóról a kilincset. Nincs az ajtón kilincs... Ha megfigyelitek az ajtót, valóban nincs rajta kilincs. Azt mondta a művész: - Óh, a kilincs belülről van. Te vagy az, aki kinyitod az ajtót...

Óh, hát miért kopogtat egy ember egy másik ember ajtaján? Mert próbál bemenni oda. Próbál bejutni. Talán van valami, amit el akar neki mondani, vagy meg akar beszélni veled valamit. Van számodra egy üzenete. És ezért van, hogy az emberek valakinek az ajtaján kopogtatnak. Van valamilyen oka ennek. Ez nem történhet valamilyen ok nélkül. Nem mész el egy ember házához, csak ha valami okod van rá, ha más nem, hogy meglátogasd, vagy hogy egy üzenetet vigyél el neki, vagy valami... Van valamilyen oka annak az embernek, aki egy másik ember ajtaján kopogtat... Ahol kérdés van, ott válasznak is kell lennie. Válasz nélkül nem lehet kérdés. És ezt keressük mi a Bibliában, a napnak ezen kérdéseit, és a Bibliában megvan rájuk a válasz. És Krisztus az a Válasz.

Nos, sok fontos ember kopogtatott már ajtókon életük során, sokan kopogtattak az elmúlt időkben, és valószínűleg továbbra is sokan kopogtatnak majd az idő múlásával, és lesz még sok fontos ember. Nos, talán az első dolog, ha valaki kopogtat az ajtódon, az az, hogy ha teheted, kikukucskálsz és megnézed, ki van ott. Ha elfoglalt vagy, amire ma sokan hivatkozunk: - Nem érek rá gyülekezetbe járni, nem érek rá erre. És tudjátok, a gyülekezetem nem hisz ilyesmiben... És én... Látjátok, ilyenkor valahogy nem látnátok szívesen vendégül az Igét. De ha kikukucskáltok, akkor látni akarjátok, hogy ki áll ott. És ha az egy fontos ember, akkor gyorsan az ajtóhoz szaladtok.

Most pedig menjünk vissza egy kicsit és vegyünk néhány embert, aki kopogtatott. Menjünk vissza és gondoljunk a fáraóra Egyiptomban, sok száz évvel ezelőtt. Mi lenne, ha a fáraó, Egyiptom királya, lejönne egy paraszt házához? És ez a paraszt mondjuk nem ért egyet a fáraóval, és nem hisz a politikájában, és nem ért vele egyet. És... De ott áll a fáraó, annak a téglából vagy vályogból épült háznak az ajtajánál, ahogy nevezzük őket, ott lent Egyiptomban. És kinéz, és ott áll a hatalmas fáraó. És kopogtat, és mosolyog. (Branham testvér kopogtat valamin.) Nos, az a parasztember kinyitná az ajtót és azt mondaná: - Jöjj be, nagy fáraó, alázatos szolgád hadd találjon kegyelmet a te színed előtt. Ha van bármi ebben a házban, én a te rabszolgád vagyok, fáraó. Testvéreimnél magasabbra tartottál engem. Eljöttél a házamba, pedig én szegény ember vagyok. Te csak királyokat és nemeseket látogatsz meg, fontos embereket. De meglátogattál engem is, és megtiszteltél engem, fáraó. Mit tehetne alázatos szolgád? Nem számít, hogy a fáraó mit kérne tőle, még ha az életét is, azt is odaadná. Természetesen. Ez egy megtiszteltetés.

Vagy vegyük például Adolf Hitlert, amikor ő volt a Führer Németországban. Mi lett volna, ha ő elment volna egy katona házába? És a náci serege ott táborozott körülöttük, és, csak azt hallja ez az ember, hogy kopogtatnak az ajtaján. És az a kis katona azt mondaná: - Óh, nem jól érzem magam ma reggel. Feleségem, mondd meg nekik, hogy menjenek innen. És a felesége odamegy az ajtóhoz és kikukucskál, és azt mondja: - Férjem, férjem, gyorsan ugorj ki az ágyból, gyorsan! – Mi a baj? Ki van ott? – Hitler, a Führer... A kis katona felpattant, gyorsan felöltözött és teljes készségben ott állt. Odament az ajtóhoz a kopogtatásra, kinyitotta az ajtót és azt mondta: - Heil, Hitler! Látjátok, Hitler nagy ember volt a maga idejében Németországban. – Mit tehetek önért? Ha pedig azt mondta volna neki: - Menj, és ugorj le arról a szikláról... Azt is megtette volna. Miért? Mert nincs nagyobb... A náci idejében Adolf Hitlernél nem volt nagyobb és fontosabb ember. Ő nagy ember volt. És ő... És micsoda megtiszteltetés, amikor ő csak ezredeseket és nagy embereket látogat meg, és most meg itt van egy kis gyalogos katona ajtajánál. Óh, természetesen nagy megtiszteltetés volt ez számára...

Nos, és mi van Flagstaff-fel? Most közelebb hozzuk ezt az otthonunkhoz. Mi lenne, ha ma délután L.B. Johnson úr, a mi elnökünk, L.B. Johnson elnök úr, mi lenne, ha leszállna valahol itt a repülőjével? És most mi itt mindnyájan csak egy bizonyos osztályba tartozó emberek vagyunk. Mindnyájan szegények vagyunk. Talán egyiknek egy kicsit jobb munkája van, vagy talán egy kicsit jobb háza itt lent, de végső soron mi csak emberek vagyunk. De mi lenne, ha eljönne a házadhoz, aki közöttünk a legalázatosabb vagy, kopogtatna az ajtódon, te odamennél az ajtóhoz és ott állna L. B. Johnson elnök? Az bizony nagy megtiszteltetés lenne. Talán nem értesz vele egyet a politikában. De biztos, hogy megtiszteltetés lenne, ha az Egyesült Államok elnöke állna ott az ajtódnál. Ki vagy te, vagy ki vagyok én? És ott áll Lyndon Johnson az ajtódnál. Lehet, hogy szocialista vagy, vagy republikánus, vagy millió mérfölddel más, mint ő, az akkor is óriási megtiszteltetés volna.

És tudod mit? Mivel ebben a megtiszteltetésben volt részed, a tévé is megmutatná ma este. Biztosan. És a holnapi újságokban is ezek a főcímek szerepelnének itt, a flagstaff-i újságban: „John Doe ... Az Egyesült Államok elnöke tegnap Flagstaff-be repült, váratlanul, és előzetes bejelentés nélkül elment és kopogtatott az ajtón...” Alázatos, azt az elnököt mindenütt alázatos emberként ismernék, mert amilyen nagy ő, mégis eljött a te vagy az én ajtómhöz... Mi senkik vagyunk, és ő mégis eljött és beszélt velünk. Aztán az utcán sétálva azt mondanád: - Igen, én vagyok az! Engem látogatott meg az elnök! – Csak maradjon mozdulatlanul, hadd fényképezzem le oldalról is. Most nézzen egyenesen rám. És most lássuk, hogy fest, miközben sétál! Látod, fontos személyiséggé lennél. Bizony.

Vagy mi lenne, ha Anglia királynője jönne el, bár nem tartozol az uralma alá? Számotokra, hölgyek számára megtiszteltetés lenne, hogy Anglia királynőjét szórakoztathatjátok, bár nem vagytok az ő uralma alatt. Mégis, ő nagyszerű ember: jelenleg ő a világon uralkodó legnagyobb királynő. Bizony, ő az, politikai értelemben. De ha elkérne

tőled valami kis dísz a faladról, ami számodra olyan nagyon értékes volt, biztos, hogy neki adnád. Megtiszteltetés volna számodra, hogy megteheted. Természetesen, hiszen ő Anglia királynője. És megtiszteltetés lenne számodra, az elnökkel is. És mindenki Anglia királynőjének az alázatosságáról beszélne, hogy eljön ide a tengeren túlra, hogy meglátogasson egy asszonyt Flagstaff-ben, egy kis senkit. És erről írnának az újságok, és olvasni lehetne róla a hírekben.

De tudjátok, minden idők legfontosabb Személye, Jézus Krisztus, kopog az ajtónkon. És Tőle többször fordulnak el, mint az összes királytól és méltóságtól együttvéve. Így van. És elfogadhatod őt és kimehetsz és mondatsz valamit erről, a külső világ csak ki fog nevetni érte. Semmilyen hír nem foglalkozik... Ki jöhetne a házadhoz, aki nagyobb, mint Jézus Krisztus? Ki kopoghatna az ajtódon, aki nagyobb, mint Jézus Krisztus? Ki lehetne az? Isten Fia, aki kopogtat a házadon, ki lehetne fontosabb Nála? És mégis, Ő nap nap után kopogtat. És ha egyáltalán befogadod Őt, téged fognak fanatikusnak nevezni. Látjátok, mennyire ismeri a világ a sajátjait? De Ő csak akkor jön, ha oka van jönni. És szerinted Johnson elnök alázatossága, vagy Anglia királynőjének alázatossága, vagy bárki más híres emberé, mennyire megmutatkozna ez abban, hogy az a nagy, fontos személy a te ajtódon kopogtat... És mi van akkor Isten Fiának az alázatosságával? Kik vagyunk mi, bűnösök, tisztátalanok, bűnben születettek, vétekben formáltak, akik hazugságokat szólva jövünk a világra? Aztán jön Isten Fia, és kopogtat az ajtónkon.

Nos, tehát Anglia királynője talán szívességet kér tőled. Lehet, hogy elvisz valamit tőled. Vagy lehet, hogy az elnök teszi ezt, ő kér tőled valamit, amit nem akartál megtenni. Lehet, hogy a kincseidet kéri, amikről nem akarnál lemondani, és amelyek az ő számára teljesen értéktelenek lennének. Jézus azonban hoz neked valamit, amikor Ő kopogtat. Megbocsátást hoz neked. Akkor hát ne fordulj el tőle. Vagy amint a bíróságunkon megvizsgálták ezt, úgy lesz a menny királyságában is. Ha Ő kopogtat és bocsánatot hoz neked, és te elfordulsz attól, akkor a bűneidben fogsz meghalni és elveszel, bár az a megtiszteltetés ért, hogy egy ilyen összejövetelen ültél, vagy hogy elmentél egy ébredési összejövételre, vagy a gyülekezetedbe, és hallottad, hogy a pásztorod evangéliumi üzenetet prédikál. És neked volt... Azt mondom: - Igen , ott voltam... Talán. Nehéz megmondani, hogy mit mondhatnál: - Hallottam az éneklést és nagyon szerettem. Hallottam a bizonyosságtételeket. Az valódi volt... De mégsem fogadtad el.

Mi volna, ha én fiatal ember lennék és találnék egy fiatal hölgyet, aki gyönyörű, és keresztény? Ő megtenné... Minden megtenné... Abban nem lehet hibát találni, de félre kell tenned az emberek hagyományait. Azt mondom: - Óh, és hiszem. Így van, Látom, hogy Isten így mondta... De el kell fogadnod. Te... Aztán az az asszony a részemmé válik. Aztán te az Ige részévé válsz, ami a Menyasszony. Ha Ő az Ige, akkor a Menyasszony a Menyasszony-Ige lesz. Látjátok, természetesen úgy lesz. Látjátok, ezt el kell fogadnotok. Nektek... Mondhatsz, amit csak akarsz, dicsekedhetsz az elnökkel, de általában amikor Jézus jön az ajtónkhoz, Tőle

csak elfordulunk. Látjátok, nem akarjuk, hogy bármi közünk legyen hozzá. Azt mondjuk: - Nos, talán majd egy másik alkalommal...

Mi lenne, ha te kopogtatnál valaki ajtaján? Fordítsuk csak meg a képet egy percre. Mi lenne, ha te mennél és kopogtatnál valaki ajtaján, és valamit tartogatnál számukra? És végső soron ők olyanok volnának neked, mint amilyen te vagy Istennek: nos, ha így van, rendben, de te nem kötödsz úgy hozzájuk. Tehát amikor kopogtatsz valaki ajtaján és ők kikukucskálnak és aztán vagy behúzzák a függönyt, vagy egyikük ajtóhoz jön és azt mondja: - Majd máskor... - Hát, én szeretnék... - Ma reggel nincs időm... Tudod, mit tennél? Valószínűleg ugyanazt, amit én tennék, és amit a többiek is: többet oda nem mennél vissza. De Jézus nem ilyen. „Állok és kopogtatok”, folyamatosan kopogtat. (Branham testvér kopogtat.) Látjátok? „Aki keres (nem csak egy fél percig, hanem folyamatosan keres) és aki kopogtat (nem csak koppant egyet, hanem folyamatosan kopogtat, látjátok)... „Aki keres és aki kopogtat, az...” Nem csak...

Mint a hamis bíró példázata... Az asszony elment és bosszút akart, de nem tudta elintézni... Ő... Folyamatosan kopogtatott és könyörgött. És azt mondta... - Csak hogy megszabaduljak tőle, bosszút állok az ellenségén... Mennyivel inkább tesz így a mennyei Atya? Nekünk kellene az Ő ajtaján kopogtatnunk. Ádámnak kellett volna fel-le szaladgálnia a kertben és kiáltoznia: - Atyám, Atyám, hol vagy? Ehelyett azonban Isten szaladt fel-le a kertben és azt mondta: „Fiam, fiam, hol vagy?” Látjátok, ez megmutatja, kik vagyunk. Mindig rejtőzködünk, ahelyett, hogy előállnánk és megvallanánk a dolgot. Próbálunk elfutni, és valami mögé elrejtőzni. Ez egyszerűen az emberi természet, ilyenek vagyunk. Igen, uram. Ezeknek az embereknek odaadnád a legjobbat, amid van, mindent. De nem fogadnád Jézust. Nem személy szerint rád értem ez, hanem az itt lévő emberekre.

Vagy talán azt mondanád, talán azt: - Prédikátor, én megtettem azt. Kinyitottam a szívemet és behívtam Jézust. Tíz évvel ezelőtt megtettem ezt. Húsz évvel ezelőtt megtettem ezt... Nos, lehet, hogy ez pontosan igaz, de ez volna minden, amit tettél? Látjátok? Szeretném ezt megkérdezni most tőled. Ha behívsz valakit a házába, és amikor bent vagytok már a házban... Inkább mondjuk úgy, hogy valaki behív téged és azt mondja: - Gyere be... - Igen, van egy célom. Kimegyek a városból és ez a megtiszteltetés fog érni. Látjátok? Sok ember így fogadja el Krisztust. – Ehhez a gyülekezethez tartozom. Ehhez a nagy X.Y. helyhez tartozom, ahová Doktor Teológus is tartozik, tudjátok. És ez a legnagyobb gyülekezet. Odajár a polgármester is, meg mindenki, tudjátok. Ahhoz a gyülekezethez tartozom én... És őt is beengedik oda... - Igen, elfogadom Őt, mert ez egyezik az érdekeimmel...

De mi van akkor, amikor Jézus bejön a szívbe? Sok ember azért fogadja Őt el, mert nem akarnak a pokolba menni. Amikor azonban Jézus bejön a szívedbe, Ő Úr akar lenni, nem csak egy Megváltó, hanem Úr is. Az Úr azt jelenti: uralom. Ő azért jön be, hogy átvegye az

uralmat. Most azt mondod: - Tényleg így van, Branham testvér? Bizony, így! Mi lenne, ha meghívnálak a házába és bejönnél az ajtón? És kopogtatsz az ajtón, én kinézek és azt mondom: - Igen, gyere be. Ha tudsz nekem segíteni, hát, akkor gyere. De ha bejössz, akkor nem akarom, hogy itt bármihez hozzáérjél a házában. Csak állj meg ott az ajtóban... Emlékeztetek, a mai címünk az volt, hogy ajtók az ajtón belül. Nos, az emberi szívben nagyon sok kis ajtó van, és azok a kis ajtók sok-sok dolgot takarnak el. Az, hogy beengedjük Őt, még nem minden, hanem amikor bejön...

Amikor eljövök a házába, üdvözölsz engem az ajtóban és talán azt mondod: - Gyere be, Branham testvér. Úgy örülök, hogy látlak... Én pedig azt mondom: - Számomra kiváltság, hogy eljöhettek az otthonodba... - Óh, csak gyere be és ülj le. Branham testvér, nézz körül nálunk, érezd magad otthon... Óh, óh! Odamennék a hűtőszekrényhez, kivennék egy jó nagy szendvicset, ekkorát, levenném a cipőmet, aztán bemennék a vendégszobába, lefeküdnék. És egy igazi gasztronómiai ünnepséget tartanék. Látjátok? Miért? Mert érezném, hogy szívesen látnak engem. És ezt te éreztetted velem. Ezért én ezt nagyon értékelem, ha éreztetted velem, hogy szívesen látsz engem.

De ha bemennék a házába, és azt mondanád: - Csak állj meg ott az ajtóban, és itt bent ne nyúlj semmihez... Akkor nem érezném, hogy szívesen látsz engem. Te talán úgy éreznéd? Nem. Látjátok? Te se éreznéd, hogy szívesen látnak téged. Valaki behív téged és azt mondja: - Várjál csak! Igen, gyere be, de csak állj meg ott egy helyben!

Tehát van egy kis ajtó, amikor belépsz az emberi szívbe. Most csak néhány ilyenről fogunk beszélni. Látjátok? Nincs arra időnk, hogy mindegyik ajtón végigmenjünk, mert nagyon sok van belőlük. Látjátok? De, mondjuk, a következő tíz percben beszéljünk néhányról, mondjuk három ajtóról. Tehát az emberi szív jobb oldalán, amikor belépsz az ajtón, van ott egy kis ajtó jobb oldalon, és az nem más, mint a büszkeség ajtaja. Óh, óh! – Nehogy belépj azon az ajtón! Nem akarjuk, hogy az Úr belépjen azon az ajtón, az a büszkeség. – Én előkelő származású vagyok. Én vigyázok erre. Óh, igen, mondom Neked, én... Látod, ez a büszkeség. – Nehogy hozzá nyúlj valamihez ott bent! Látod, nem érzi, hogy szívesen látod Őt, ha azt a büszkeség-ajtót zárva tartod Előtte.

Kell, hogy Ő megalázzon téged. Látod, ezért jön Ő be. – Mármint azt akarod mondani, hogy nekem is úgy kell viselkednem, mint a többieknek? Nos, ha nem úgy kell... Egy dolog biztos. – Nos, megmondom neked, mit gondolsz, ha elmennék az üzleti bizottságba legközelebb? Mit tennék, ha találkozónék ott a főnökömmel? És akkor lejönne rám az a Lélek és felugranék a munkám közepette, és elkezdenék nyelveken szólni, óh, az annyira megalázó volna. Nem, csak maradj ott kívül... Óh, hát itt vagyunk. Látjátok? Igen, beengeded Jézust, csatlakozol egy gyülekezethez és bejegyzed a nevedet, elfogadod Jézust Megváltódnak; és mi van azzal, hogy Ő az Urad legyen, amikor teljes uralma van? Amikor Ő az Úr, akkor Övé... Minden Hozzá tartozik, és te teljesen alárendeled magad Neki.

De hát ott van az a kis büszkeség. – Óh, azt akarod mondani, hogy nekünk, asszonyoknak meg kell növesztenünk a hajunkat? Hát, Ő ezt mondta. – Akkor most már nem festhetjük a körmünket, és nem hordhatunk sminket? Ő ezt mondta... - Hát akkor mit szólnának a varróklubban? Azt mondanák, hogy divatjamúlt vagyok... Nos, akkor csak tartsd meg a büszkeségedet. Tessék. Ő meg majd megáll ott az ajtóban, mert tovább úgy sem mehet. De ha kész vagy arra, hogy kinyisd Neki azt az ajtót, Ő majd kitisztítja azt belőled. Akkor a rövidnadrágok kikerülnek a szemetesbe, az arcfesték is megy a kukába, a fodrász pedig halálra fog éhezni, ha csak hívő nők haját vágta addig... Most azt mondod: - Az nem... Óh, igen, megcselekszi Azt. Ezt mondja a Biblia. Így van. Látjátok, ott van az a kis szó, hogy te nem akarod, hogy Ő hozzáérjen ahhoz... - De hát a pásztorom... Nem érdekel, mit mondott a pásztorod. A Biblia azt mondja: Szégyen egy asszonynak olyat cselekedni... Azt mondod: - Nos, olyan dolgokat kellene tanítanunk, Branham testvér, hogy hogyan vegyük a Szentlelket, és hogyan legyünk ez vagy az... De hogy fogsz algebrát tanulni, amikor még az ábc-t sem tudod? Azt sem tudod, hogyan viselkedjél, hogyan nézzél ki, hogyan öltözködjél... Gyalázat látni ezeket az asszonyokat ma az utcákon...

Elmentem tegnap egy helyre, és óh, egy nagyon romlott csoport jött be oda. Ők... A férfiaknak a szemükbe lógott a hajuk, így, és itt lógott a hátukon is és testnadrágban voltak, mint a kisgyerekek az iskolában, és olyan nagy cipő volt rajtuk. Látni lehetett rajtuk, hogy bűnözők. És bejöttek és azt mondták: - Mi franciák vagyunk... Hát ki az, aki ilyen embert felvenne dolgozni az üzletébe? Hogyan fognak ők megélni? És láttam néhány igazi fiút is ott ülni... Az egyetemre járnak, és ők is olyan huligán-félék, beat-rajongók, vagy beatles-esek, vagy hogy hívják őket, az a dolog, ami Angliából jön. És így voltak ott, hát ki az, aki ilyen embert felvenne, hogy a munkása legyen? Ti üzletemberek, egy ilyen felvennétek a vállalatba? Ha igen, akkor van valami... Még nem vagytok elég közel a kereszthez.

Nézzétek meg ezeket az asszonyokat ott kint az utcán, és hogy az micsoda gyalázat! Talán ártatlan kis asszonyok olyan ici-pici kis ruhákban. Látjátok, ez gyalázat, ahogyan kinéznek! Nos, azt mondod... - Asszony, te házasságtörést követsz el ezzel! Azt mondják. – Várjon egy percet, fiatal ember. Én tisztességes asszony vagyok... Lehet, hogy így van a te gondolataidban... És lehet, hogy egy orvosi vizsgálat is ezt bizonyítaná. De emlékezz arra, hogy az ítélet napján házasságtöréssel kell majd elszámolnod. Jézus azt mondta: „Aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már házasságtörést követett el vele a szívében”, és te mutogattad magad előtte. Látjátok, hogy az ördög mennyire megvakította őket? Ez egy gyalázat. Ez egy szégyen. Látjátok, rajtuk van egy szellem. És ezt egy szellem csinálja. Egy szentségtelen szellem. De az igazi Szentlélek az asszonyt mindig arra készíti, hogy tisztességesen öltözzön fel és hogy szentül nézzen ki.

A feleségem azt mondta nekem egyszer. Éppen egy utcán mentünk odahaza és találtunk ott egy asszonyt, akin női ruha volt. Nagyon furcsa dolog volt ez, látjátok: akkoriban még nem sok pünkösdi volt. Úgyhogy láttuk, hogy azon az asszonyon női ruha volt. És azt mondta

a feleségem: - Billy, én ismerek azok közül az asszonyok közül néhányat. Énekkarokban énekelnek itt ezekben a gyülekezetekben... Azt mondtam: - Biztosan... Azt mondta: - Nos, és keresztényeknek mondják magukat? Azt mondtam: - Nézd, drágám. Mi nem... Azt mondta: - Akkor a mi embereink miért? Azt mondtam: - Nézd, drágám, mi egyáltalán nem az ő fajtájuk vagyunk... Azt mondta: - Hogyan? Hiszen ők is amerikaiak... Azt mondtam: - Igen, de mi nem... Azt mondta: - Mi nem? Azt mondtam: - Nem... Azt mondtam: - Amikor elmegyek Németországba, ott találom Németország szellemét. Amikor elmentem Finnországba... Ott a szaunákban, ezt ti finnek tudjátok, az asszonyok megfürdetik a férfiakat. Ez csak a finn szellem. Nagyon kedves emberek, de aztán meglátod, hogy bárhová mész, mindig találsz egy nemzeti szellemet.

Elmész egy gyülekezetbe, és ha a pásztor nagyon vad és hangos, akkor a gyülekezet is ugyanolyan lesz. Látjátok? Egymásnak a szellemét veszik át ahelyett, hogy a Szentlelket vennék. Ezért van, hogy olyan sok romlott tanításunk van a Bibliából. Ahelyett, hogy visszajönnének a tervrajzhoz, ők inkább valamilyen felekezetnek a szellemét veszik át. Látjátok? Ne... Az Ige éppen annyira idegen számukra, mint amennyire Jézus napjaiban idegen volt, amikor Ő bemutatta nekik a valódi, igazi Evangéliumot. Ők azt mondták: „Egy az ördög. Ő Belzebub.” Látjátok? De ott meg lehet látni... És azt mondta a feleségem: - Ha tehát nem amerikaiak vagyunk, akkor mik vagyunk? Azt mondtam: - A mi királyságunk odafentről van... Látjátok, mi szabadon újjászülettünk. Isten Országá bennetek van. Látjátok? Akkor úgy is viselkedjétek, mint Ott fent, ti Fentről való követek. Azt mondtam: - Itteni polgárok vagyunk, mivel itt élünk testben. De a szellemünk szerint mi zarándokok és idegenek vagyunk. Idegenek vagyunk a világnak most, még a saját nemzetünknek is, mert elfogadtuk a meghívást, amikor kopogott a szívünkön, hogy az Ő részévé váljunk, az Ő Igéjévé. És az Ige rendbe hoz minket és arra késztet, hogy úgy éljünk és úgy viselkedjünk, mint a keresztények.

Nemrégiben történt lent délen, egy kis történet. Volt egy király, vagyis egy kereskedő. És ott rabszolgákat árultak. Ez még a rabszolgaság ideje volt, amikor még a déli államokban rabszolgákat tartottak. Volt egy... Megvették és eladták őket, akár csak mi tesszük a régi autónkkal. Nos, én teljes mértékben a beolvasztás mellett vagyok... Illetve én teljes mértékben a megkülönböztetés mellett vagyok, a különválasztás mellett vagyok. Mert nem számít, mennyire vitatják ezt, nem lehetsz keresztény és összeolvasztás-párti egyszerre. Pontosan így van. Isten maga is külön választja az Ő nemzeteit. Külön választja a népeket. „Jöjj ki közülük!” Ő egy... Ő is különválasztás-párti... Még csak ne is... Ne érintsd meg a tisztátalan dolgaikat... Ő Izráelt, a zsidó fajt, kihúzta a világ összes többi faja közül. Ő is egy különválasztó. De nem hiszem, hogy bárki embernek is rabszolgának kellene lennie. Isten az embert alkotta, az ember pedig másokat rabszolgákká tett. Én nem hiszem, hogy bárkinek is uralkodnia kellene mások felett, bármi faj, szín, vagy bármi felett. De van egy különválasztás, a Krisztus Menyasszonya külön van választva a többi gyülekezettől, ez pontosan így van: van a természet szerinti egyház és a szellemi egyház; a testi egyház és az Ige egyháza. Ez mindig így volt. „Jézus az Övéihez jött, és az Övéi nem fogadták be, de ahányan csak befogadták...”

Tehát voltak ezek a felvásárlók, vagy brókerek, akik mentek és megvásárolták ezeket a rabszolgákat. Egyszer pedig egyikük eljött egy nagy ültetvényre, és figyelte őket. A rabszolgákat keményen verték, meg minden, tudjátok. Távol voltak az otthonuktól, és talán soha nem térnek már haza. A Boerek, vagyis a Hollandiak, ők mentek el értük és vették meg őket, elhozták őket ide és eladták őket. És aztán soha nem látták az anyukájukat, az apukájukat és a kisbabáikat. És pároztatták őket: egy nagy darab férfit egy nagy darab nővel, távol a saját feleségétől, hogy még nagyobb rabszolgáik legyenek. Óh, Isten el fogja őket számoltatni ezzel egy napon. Így van. Mert ez nem helyes.

Mint ahogy Abraham Lincoln mondta egyszer, amikor kiszállt egyszer a hajóból ott lent New Orleans-ban, és levette azt a magas kalapját... Látott három vagy négy kis négert, amint jöttek lefelé mezítláb, ahol... Egy tehén feküdt ott és ezért a föld már nem volt ott fagyos, ők meg ott álltak, miután betereték a teheneket. A kis lábuk sebes volt, vérzett. És ezt énekelték: „Van cipőd, van cipőm, és Isten minden gyermekének van cipője.” Amikor pedig leszállt a hajóról és felment az úton, ott volt egy nagydarab néger, akit éppen korbácsoltak, így vizsgálták meg a szívét. Fel-le kergették az utcán, közben ostorral verték, aztán megnézték, mennyire ver a szíve, hogy rendben van-e. A kis felesége meg ott állt, két-három gyermekkel a karján, a férjét meg árulták, hogy egy nagyobb asszonnyal pároztassák össze. Az öreg Abraham Lincoln a karja alá fogta a kalapját, így, ökölbe szorította a kezét és azt mondta: - Ez így nem jó! Egy napon ellene megyek majd, még ha az életembe is fog kerülni... És odébb, a chicago-i múzeumban ki van állítva az a véres ruha, ami megszabadította azt a négert ettől. És azt mondom, hogy az bűn és helytelen dolog. Isten segítsen engem, hogy mindig kiálljak ellene, az Evangélium összes többi szolgájával együtt. Mi Isten szabad gyermekeinek születtünk! Semmi közünk nincs semmilyen hitvalláshoz vagy kultuszhoz, ami az egyházak világszövetségébe kergetne minket. Mi szabadnak született emberek vagyunk a Szentlélekben! Van egy jogunk. Kijöttünk abból a dologból, hogy pünkösdiel legyünk. Így van. Mi most szabadok vagyunk! Nem kell, hogy azok a dolgok újra megkössenek minket.

Ez a felvásárló tehát, amint a rabszolgáit nézte, úgy szívat is egy nagy ültetvényen, azt mondta: - No, lám... Volt ott egy kis ember, akit nem kellett ostromozniuk. Mellkasa kinyomva, álla feltartva, és szépen végezte a munkáját. Azt mondta: - Őt akarom megvenni! A tulajdonos azt mondta: - Nem, nem. Ő nem eladó. Nem... Azt mondta: - Hát ő is rabszolga? Azt mondta: - Igen... Azt mondta: - Akkor mitől olyan más? Mással etetitek? Azt mondta: - Nem, mindnyájan ugyanazt eszik... Azt mondta: - Akkor ő volna a főnök? Azt mondta: Nem, ő is csak egy rabszolga... Azt mondta: - Akkor hát mitől olyan más? .” Azt mondta: - Tudja, már magam is gondolkoztam ezen. Afrikai szülőföldjén, ahonnan hoztuk, annak a fiúnak az apja volt a törzsének a királya. És bár itt idegen, mégis úgy viselkedik, mint egy király fia...

Óh, gondoltam, micsoda dolog ez egy fiatal keresztény hölgynek vagy fiatal embernek! Asszony, ne hordjál tovább olyan ruhákat. Férfi, ne mondjál többé trágár vicceket meg olyan dolgokat! Mi a Király fiai és lányai vagyunk. Öltözzetek úgy, mint egy királynő, öltözzetek

úgy, mint egy hölgy! Viselkedjétek úgy, mint egy úriember, és ne növezzétek meg olyan nagyra a hajatokat. A Biblia mondja, hogy az helytelen, a természet is azt tanítja nektek, hogy helytelen, ha a férfinak hosszú haja van. Az asszonynak pedig gyalázatos, méltatlan dolog, ha levágott hajjal imádkozik. És mi van ezekkel? „Utálatosság, ha egy asszony férfiruhát vesz fel.” A nagy, változhatatlan Isten nem változik. De mégis ma ez is annyira laza, mint amilyen a nemzetünk, és ez szégyen. Viselkedjünk hát úgy, mint Isten fiai és lányai. Éljünk úgy. Mi egy Királynak vagyunk a fiai! Romlottak vagyunk? Ez a rendetlenség és szenny, és mocskok körülöttünk, és az emberek magukat keresztényeknek nevezik, és mégis úgy viselkednek. De emlékezzetek rá, hogy hallottuk a kopogtatást egy napon, és kinyitottuk Neki az ajtót, és a büszkeség meg mindezek a dolgok elmentek. Nem érdekel, hogy minek mondanak engem.

*Óh, talán kicsit régimódi vagyok,
De az én Megváltóm is régimódi volt.*

Így van? Hallottátok az éneket. Legyetek régimódiak! Ne próbáljatok valaki mást utánozni. Ő a te példád. Próbálj olyan lenni, mint Ő, és a benned lévő Lélek segíteni fog ebben. Legyen olyan az életed, mint az Övé.

Igen, van ott egy ajtó. És szeretnék megnevezni még egy ajtót. Nagyon belementem ebbe. Van egy másik ajtó is ott, a szomszédos ajtó, ahogy ott a jobb oldal mentén haladunk. És az az ajtó nyílik a te magánéletedre. Óh, bizony nem akarod, hogy Ő belenyúljon abba. – Hát ha el akarok menni egy koktél-partira, mi közöd van hozzá? Milyen gyülekezet szabja meg nekem, hogy mit tehetek? Tessék, itt vagyunk. – Még hogy a jövedelmem tizedét? Ki mondja meg nekem, hogy mit tegyek? Az az én személyes életem. Azt a pénzt én keresem meg. Megvan a saját életem. És rövidnadrágot hordok, ha akarok. Ez az én saját, amerikai kiváltságom... Ez igaz. Természetesen. Jól van. De ha te bárány vagy, és nem kecske, látod, a bárány az, amire Ő vigyáz. És egy napon majd különválasztják őket.

A báránynak gyapja van. Ez mindene, ami van. És nem képes gyapjút gyártani. Nekünk nem gyártanunk kell a Szentlélek gyümölcsét, hanem megteremnünk azt. És amíg az valóban bárány, addig annak lesz gyapja. És nem kell azt gyártania. A benne lévő mirigyek meg minden más, ami abban a bárányban van, az meg fogja teremni azt a gyapjút, mert a belsejében ott vannak azok a mirigyek és az adrenalin és minden más dolog, ami kell ahhoz, hogy gyapja legyen. És amikor keresztény vagy, akkor együttműködsz az Igével. Nem számít, hogy más mit mond. Nem kell semmit kikényszerítened, vagy lerombolnod, vagy rángatnod, vagy felfújni. Keresztény vagy. Önműködően meghozod a Lélek gyümölcsét. Látjátok? És így van ez. Értitek?

De ma az emberek nem akarják, hogy beleszóljal a magánéletükbe. Az egyetlen dolog, amit tehetsz, hogy nyissál ki minden ajtót és mondjad: - Jöjj be, Jézus... Figyeld meg, mi

történik. Amikor látod a Könyvben, hogy ezt kell tenned, akkor megteszed. Miért? Mert eleve bárány vagy. De ha csak ott akarod Őt tartani az ajtónál, csak annyit mondani: - Csatlakoztam a gyülekezethez, és én is olyan jó vagyok, mint te, látod, elfogadtam Krisztust... Lehet, hogy megtetted. De Úrrá is tetted Őt? Látod?

Nos, az Úr nem fektethet le egy Könyvet szabályokkal, aztán mond egy Szót és aztán megtagadja azt. Ha pedig azt mondod, hogy neked megvan a Szentlélek, és a Biblia mondja, hogy egy bizonyos dolgot tegyél meg, és te azt mondod: - Óh, én ezt nem hiszem... Csak emlékezzél rá, hogy az a benned lévő szellem nem a Szentlélek, mert Ő Magát nem tudja megtagadni. Így van. Nem tudja Magát megtagadni. Ő írta az Igét, és Ő vigyázza azt, hogy beteljesítse azt. Látod? Tehát az nem a Szent... Az egy szellem, rendben van. Lehet, hogy a gyülekezet szelleme. Lehet, hogy a pásztor szelleme. Lehet, hogy a világ szelleme. Lehet. Nem tudom, mi az, de bármi legyen is, lehet egy felekezeti szellem: - Én metodista vagyok. Én baptista vagyok. Én református vagyok. Én pünkösdi vagyok. Én ez vagyok... Az...

Pünkösöd... Nos, emlékezz, hadd próbáljam ezt tisztába hozni. A pünkösöd nem egy szervezet, hanem a pünkösöd egy megtapasztalás, amit kapsz. Ti metodisták, baptisták, katolikusok és mind, megtapasztaljátok a pünkösödöt. A pünkösödhöz nem csatlakozhattok, mert nincsen módja annak, hogy csatlakozzon hozzá bárki. Én már 55 éve a Branham családban vagyok. Tudjátok, soha nem kértek meg, hogy legyek Branham. Én Branham-nek születtem. És így vagy te is keresztény: kereszténynek születesz. Így van.

Most pedig... Óh, az a magánélet... - Óh, mondom neked, hogy a pásztorom is jár bálókba, és olyankor twistelünk. Ők is csinálják... Rendben. Látjátok? – Csak ne gyere és ne mondd meg nekem, hogy mit csinálhatok és mit nem... Rendben, látod, tehát nem engedted Őt be. Csak engedd Őt be egyszer és aztán menj vissza a twisthez meg a rock-and-roll-hoz, vagy bármihez, amit csak csinálhatsz. Nem teheted azt. Vagy csak engedjétek Őt be egyszer, aztán megint vegyétek fel a rövidnadrágot, ti asszonyok. Tudom, hogy sokáig beszélek, de szeretnék még egy dolgot elmondani, ami teljesen ide kapcsolódik.

Azt hiszem, hogy a legnagyobb összejövétel, amit az Úr engedett, hogy tartsak neki, Bombay-ban volt, ahol körülbelül 500 ezer ember volt jelen, Afrikában pedig több mint 200 ezer, Afrikában, Durban városában, a versenypályán. Aznap délután azt mondtam, miután olyan nagy, csodálatos dolgot láttam, hogy a mi kegyelmes Urunk lejött és cselekedett valamit, és azt mondtam: - A misszionáriusok megtanították nektek az Igét, de az Ige életre kel és él. Amit Ő mond, annak életre kell kelnie... És én... És akkor 25 ezer gyógyulás történt meg egy helyen, és csak úgy rakták halomba a tolószékeket, csak egy egyszerű imádság volt, és látták, hogy a Szentlélek... Azok az emberek nem is tudták, hogy kik voltak és honnan jöttek, ők csak ennyit akartak látni. Értitek? És azt kérdeztem: - Hányan akarjátok elfogadni Krisztust? Akkor 30 ezren álltak fel, bennszülöttek, akik addig bálványokat imádtak.

Doktor Bosworth és Doktor Baxter és a többiek elkezdtek sírni. És Bosworth testvér odaszaladt hozzám és azt mondta: - Branham testvér, ez a te koronázási napod... Baxter testvér azt mondta: - Branham testvér, lehet, hogy a testi gyógyulásra gondoltak... Az a fiú a kezén és a térdén járt. És a Szentlélek elmondta, hogy honnan jött és hogy mi történt, azt mondta: - Fogsz beszélni. Gondolj a testvéredre, aki úgy fél mérföldnyire áll innen. Ő egy sárga kecskén ült és megsérült a lába... Azt mondta: - De ÍGY SZÓL AZ ÚR, ő meggyógyult... Itt jön a fiú, mankóval a kezében, így. És legalább húsz perc kellett ahhoz, hogy a rendőrség lecsendesítse azt a tömeget.

Aztán ez a fiú a kezén és a lábán, így, még csak fel sem tudott egyenesedni és meztelen volt. Óh, borzalmas dolog. Azt hitte, hogy turistákhoz jön, tudjátok, hogy eljárja a dzsungel táncot. És aztán megfogtam a láncot és megráztam. Azt mondtam: - Ha segíthetnék annak a szegény teremtésnek és nem teszem, akkor még ott hátul sem állhatnék meg... De azt mondtam: - Nem tudok neki segíteni. Van egy kis ajándékom, és azzal kész vagyok bármire, bármit mond is az Úr... És amikor az Úr név szerint megmutatta, kihívtam őt és azt mondtam: - Az apukája és az anyukája ott ülnek kint, zulu származásúak... És azt mondtam: Nagyon vékonyak... A zulu emberek általában nagydarabok, ezért mondtam: - Szokatlanul vékonyak. De ez a fiú keresztény otthonba született, mert ahogy belépsz az ajtón, látni lehet egy képet Krisztusról, abban a kis kunyhóban... És ez pontosan így volt. Az apukája és az anyukája felállt, mert az volt a nevük. És az volt ő, és minden egyezett. Nem értettem. Visszanéztem, és a látomásban láttam őt ott állni olyan egyenesen, ahogy csak lehetett. Pedig soha életében nem állt fel, mert így született. Azt mondtam: - Az Úr Jézus meggyógyítja őt... Még csak az értelme sem volt jó, mert csak azt tudta mondani, hogy ba-ba-ba, meg ilyesmit. És megfogtam a láncot és megráztam így. Azt mondtam: - Fiú, Jézus Krisztus meggyógyít téged. Állj fel a lábaidra... És felállt. Csak úgy folytak a könnyek a fekete hasán, amint lement. És akkor 30 ezer bennszülött állt fel és adta a szívét Jézus Krisztusnak.

Amikor egy Kiwanis-klubban voltam, azt mondtam... Azt mondták nekem, hogy szent hempergő leszek, amikor elhagyom a baptista egyházat, úgyhogy közösségben lehettem mindenkiel. Azt mondták: - Hiszen szent hempergő leszel... Leültem a baptista testvérekkel, és azt mondtam: - Ti az elmúlt száz évben misszionáriusokat küldtetek oda, és hogyan találtam őket? Még mindig bálványokat imádnak... Azt mondtam: - De Jézus Krisztus feltámadásának ereje... 30 ezren fogadták be Jézust egyszerre... Most pedig nektek, asszonyoknak szeretném elmondani, tudjátok, mi történt azokkal az asszonyokkal? Azt mondtam: - Ott, azon a földön, ahol álltok, a Szentlélek be fog tölteni benneteket... És amikor felemelték a kezüket, hogy elfogadják Krisztust Megváltójuknak, és amikor elmentek onnan... Meztelenek voltak, csak egy kis foltocska, vagy rongydarab volt rajtuk ott elől. Amikor pedig elmentek onnan, így összezárták maguk előtt a karjukat, mert férfiak előtt voltak, miután elfogadták Krisztust.

Akkor testvérnők, mi ebben a nemzetben hogyan mondhatjuk és hogyan hihetjük magunkról, hogy keresztények vagyunk, miközben évről-évre kevesebb ruha van rajtunk? Amikor az a személy még soha nem is hallotta Krisztus Nevét, csak elfogadta Őt a szívében. Nem, nekik nem mondhattad azt, hogy mezítelenek, mert nem tudtak róla. De mégis így eltakarták magukat, és úgy mentek el. Aztán másnap, vagy két nappal később már valamilyen ruhában lehetett őket látni. Óh, óh! Valami baj van valahol. Ez a teológiának a kicsavarása. Jézus Krisztus feltámadásának ereje, mint ahogyan azzal az emberrel cselekedett, „akit Légiónak neveztek, és aztán őt felöltözködve találtuk és ép elmével.” És kezdem elhinni, hogy egy szellem van az embereken, ami belevezeti őket ebbe az amerikaiságba és franciaságba és mindenféle világiságba és egyháziságba. De jöjjenek csak egyszer ahhoz a Mesterhez, és megérik azt a kopogást az ajtón, és akkor felöltözködnek és úgy tesznek, mint az asszonyok és a férfiak, és mind újjászületett keresztények lesznek. Ámen. Igen.

Nos, 11:40-re befejezem, néhány percen belül, csak hadd térjek még itt ki valamire. Csak egy pillanat, néhány Igevers, szeretnék még több ajtót kinyitni. Megengeditek?

Tehát a következő ajtó a hit. Látjátok, a magánéletetek, a büszkeség ajtaja, a magánélet és most nyissuk ki a hitet. Egész sok van belőlük, de most menjünk be a hitbe. Tudjátok, nemrégiben egy kórházban voltam, ahol egy asszonyt műtöttek. Ő hívott engem és azt mondta: - Branham testvér, én eltávolodtam Istentől. Imádkoznál értem? Azt mondtam: - Hölgyem, örömmel... Azt mondtam: - Tehát eltávolodtál? – Igen... Azt mondtam: - Nos, várjunk csak egy percet. Hadd olvassak neked Igét... Volt ott egy hölgy, aki egy ágyban feküdt, ő rám nézett, nagyon mulatságosan, és ott volt a fia is, egy tipikus fiatal vagány, úgy 20 éves, és ő is így rám nézett. És azt mondtam: - Igen, hölgyem... Azt mondtam: - Olvasok neki Igét. „Bár bűneid skarlátpirosak, fehérek lesznek, mint a hó. Bár vérvörösek, fehérré lesznek, mint a hó.” És ezt felolvastam neki. Azt mondtam: - Te eltértél, látod, eltávolodtál Istentől, de Isten soha nem távolodott el tőled, máskülönben nem hívtál volna engem ide... Elkezdett sírni. Azt mondtam: - Most imádkozzunk... Az a hölgy a szomszédos ágyban azt mondta: - Várjunk csak egy percet. Várjuk csak egy percet... Azt mondtam: -Tessék, hölgyem? Ő azt mondta: - Húzd el azt a függönyt... És azt mondtam: - Ön nem keresztény? Azt mondta: - Mi metodisták vagyunk... Azt mondtam: - Nos, annak mi köze ehhez? Látjátok, ez olyan, mintha azt mondanád, hogy te egy lovacska vagy, miközben a disznóólban állsz. Érted? Azt mondtam: - Az semmit sem jelent... Értitek? De látjátok, innen jön ez, az önigazultságból... - Ez a mi hitünknek ellent mond... Azt mondtam... - Óh, nem kell nekünk Isteni gyógyítás a gyülekezetünkbe, vagy bármi ilyesmi... Látjátok, látjátok, mire gondolok? Látjátok? Nem engedik be azon az ajtón. – Ez ellent mond a mi hitünknek...

Csak egyetlen hit van. „Egy hit, egy Úr, egy keresztség.” Az a hit...

Hitem Rád tekint, Golgota Báránya,

*Isteni Megváltó, most halld meg imám,
S vedd el minden hitetlenségemet.*

Bűn... Bűn, csak egyetlen bűn van: a hitetlenség. Egy ember, aki iszik, nem az a bűnös. Látjátok, nem az a bűn. Nem az a bűn, hogy iszol. Nem az a bűn, hogy házasságtörést követesz el. Hazudni, lopni, nem az a bűn. Ezek a hitetlenségnek a tulajdonságai. Ha hívő vagy, akkor nem teszel ilyen dolgokat. Érted? Csak két lehetőség van: vagy hitetlen vagy, vagy hívő. Vagy egyik, vagy másik. Nem teszed mindezeket a dolgokat és vallásos rendeket, mint ez, csak mert hitetlen vagy... Ha hívő vagy, akkor az Igében hiszel, mert Krisztus az Ige. Érted? Ezért te hitetlen vagy, ha csak valamilyen hagyományban, vagy dogmában hiszel, amit hozzáadtak a Bibliához, vagy valamiben, és a felekezetek ezt teszik. Azonban az igazi hívő pontosan azzal az Igével marad. És Isten az által az Ige által munkálkodik, azon keresztül, hogy beteljesülésre hozza azt ebben a nemzedékben, amelyben élünk.

És most figyeld meg, ezt mondod: - Óh, én... Branham testvér, az Úr... Nos, az rendben van, sok körülmételetlen filiszteus ment egyszer. És sok egyiptomi is próbálta követni Mózeszt át a Vörös-tengeren, de végül... Amint Jánnes és Jámres odaálltak Mózes elé, ugyanezt találjuk az utolsó napokban is, mondja a Biblia. Most csak menjünk egy kicsit tovább. Jézus azt mondta ebben a korban: „Mert azt mondod: Gazdag vagyok, és mindenem megvan...” Csak nézd meg, hogy vagyunk ma: a leggazdagabb gyülekezetek, melyek valaha is voltak. És tudjátok, ti pünkösdiek sokkal jobban járnátok, ha kint állnátok egy csörgődobbal a sarkon, mint atyáitok és anyáitok tették. De nektek most jobb gyülekezeteitek vannak, mint az összes többinek, a leggyorsabban növekvők az egész világon, de akkor hol van Isten Lelke, ami régebben köztünk volt? Kihagytátok az igazi dolgot. „Mert az mondod: Gazdag vagyok...”

Emlékezz rá, hogy ez a pünkösdihez szól, mert a pünkösdi korszak a legutolsó kor. Látjátok, ez a sok ébredés, amink volt, más szerveződés nem kezdődik már el. Nem lesz több. Ez a vége. A búza már megérett. Feljött a leveleken és a száron keresztül, és a hüvelyen, és most már a búza van ott, látjátok, több már nem lesz. Elkezdtek egy kis Kései Esőt, de az pontosan beleesett, mint a többi is fog... Ők... Ez már a búza, ami előjön. Látjátok? Figyeljétek meg. „És mert az mondod: Gazdag vagyok és mindenem megvan, nincs szükségem semmire, és nem tudod, hogy nyomorult és szálnalmas vagy, vak, mezítelen és nem is tudsz róla, azt tanácsolom neked...” Óh, óh! „Az ajtódon kopogtatok.” (Branham testvér kopogtat.) „Laodicea, az ajtódon kopogtatok, és tanácsolom, hogy jöjj Hozzám és vegyél tűzben megpróbált aranyat, fehér ruhát, hogy a mezítelenséged ne lássék.” Vedd le ezeket a dolgokat és öltözd magadra, amint kellene, a Krisztus igazságosságát, az Igét: ne az én igazultságomat, hanem az Ő igazságosságát.

„És azt is tanácsolom neked, hogy vegyél gyógyírt a szemedre, hogy kend meg a szemeidet, hogy láss.” Szemírt... Én Kentucky-ból származom. Lent születtem a hegyekben,

és volt régebben egy kis helyünk fent a padláson. És mi gyerekek felmentünk oda egy kis létrán és ott töltöttük az éjszakát. És lefeküdtünk. Egy nagy darab viaszkos vásznat tettek ránk, amikor havazott. És a csillagok, azokon a régi tetőtáblákon... Hányan tudjátok, hogy mi az a tetőtábla? Óh, testvérem, miért is nem a munkásruhámban jöttem ide? Teljesen otthon vagyok. Látjátok? Tehát olyan régi tetőtábláink voltak. Hányan tudjátok, milyen a szalmamatrac? Óh, hát persze, hogy tudjátok. Nagyon vallásosnak éreztem magam valamiért. Nos, azt hiszem, itt most otthon vagyok. És ez jó. Én semmi mást nem ismertem egészen néhány évvel ez előttig. Hányan tudjátok, mi az a régi lámpás, és a régi kémény? Tudjátok, az a nagy hold volt és egy bagoly mellette. Nekik volt a legkisebb kezük és csak azzal lehetett kitakarítani a kürtőt. Vinnem kellett magammal egy olyan spriccelőt és az össze-vissza spriccelt engem, úgyhogy fogtam a lámpást és odatartottam magam elé, hogy ne spricceljem össze. Igen, így volt.

Az én nagypapám prémvadász volt. Anyukám anyukája az indián rezervátumból jött. Tehát nagyapám egy indián lányt vett el a cherokee törzsből Kentucky-ból és Tennessee-ből, tudjátok honnan, a Cherokee-völgyből. És ők vadásztak és csapdákat állítottak fel állandóan, ebből éltek meg. És mi gyerekek ott fekvüdtünk, és néha bizony nagyon hideg volt ott. És fújt a szél, még a szemünk is fázott, és egész éjjel be volt csukva, mert megfagyott, tudjátok. Anyukám csak úgy hívta ezt: csipa. Nem tudom, mi volt az, de a hideg belement a szemünkbe, és még az is fázott. Ő meg azt mondta: - Csipa van a szemetekben... Mert tudjátok, a szél keresztül fújt ott, és huzat volt éjszaka. Úgyhogy a szemünk mindig bedagadt és csukva volt.

Anyukám pedig feljött oda a létrán reggel, amikor megcsinálta a kekszeket. És melasz-szirupot is tett az asztalra. Azt mondta: - Billy! Azt mondtam: - Igen, anya! – Te és Edward, gyertek le! – Anya, nem látok... Aztán szóltam a testvéremnek, úgy hívtuk őt: Humpy. Ő sem látott. Látjátok, csipás volt a szemünk. Anyuka azt mondta: - Jól van, egy pillanat... És nagypapa, amikor megfogott egy mosómedvét... Hányan tudjátok, mi a mosómedve? Ez az, ami... Megfogott egy mosómedvét, kivette a zsírját és beletette egy dobozba. A mosómedve zsírja volt a gyógyszer mindenre a családjunkban. Ezt kaptuk, ha megfáztunk, terpentint tettek rá és olajat. És azt nyeltük le, ha fájt a torkunk. Aztán felmelegítette azt a mosómedvezsírt, jött és bedörzsölte vele a szemünket, és akkor már ki tudtuk nyitni. Látjátok? A mosómedvezsírral csinálta. Látod?

Tehát, testvérek, testvérnők, mi is egy dermedt időszakon mentünk át a gyülekezetben. És ez így van, mert amikor vallásos hideg szelek fújnak, akkor mindenki megfázik. És sok embernek becsukódik a szeme, és felemelkedik az egyházak nagy világszövetsége, és mindnyájukat bele fog kényszeríteni. Ők eltávolodnak attól az Igétől, a mi csoportjaink. Engem kötelességem köt az Üzenethez, nem azért, hogy különbözök, hanem a szeretet miatt... A szeretet mindig helyreigazít. Gyere vissza. Maradj távol attól a dologtól. Ti prédikátor testvérek, nem érdekel, hogy mit csinál a csoportotok, maradjatok távol attól.

Maradjatok ki abból. Az a fenevad bélyege, maradjatok ki abból. Látjátok, Jézus kopog ennek a laodicea-i korszaknak. Látjátok, hogy tették Őt ki? Ő egyénekhez próbál jönni, nem szerveződésekhez és csoportokhoz. Ő próbál megkapni egyet innen, egyet onnan, és egyet amonnan, csak próbálja. „Mindazt, kit szeretek, megfegyelmézem.”

Amint itt a kis testvérnek volt az a látomása, és azt mondta, hogy látomása volt. És azt mondta: - Ugyanaz a Világosság, amit most veszel, okozza majd a halálodat is... Látjátok? „Akit csak szeretek, megfegyelmézem: legyetek buzgók, és térjete vissza. Az ajtó előtt állok és kopogtatok.” Tehát nézzétek, a mosómedvezsír ezt nem fogja helyrehozni.

*De van egy Vérrel telt Forrás,
Immánuel ereiből folyik,
Ahol a bűnösök megmártóznak a vérben
És elveszítik bünfoltjaikat.
Az a haldokló tolvaj örvendezve látta
Azt a Forrást az ő napján
És én is, amint ő...*

Ő megnyitotta a szemeimet az Ő gyógyírjával. Lejött az Ő Lelke és megmelegítette a Bibliát, az Ő gyógyírját. Én nem láttam Azt. Csak egy helyi baptista pásztor voltam. De egy napon Ő elküldte az Ő Lelkét, és nem a mosómedvezsírt melegítette fel, hanem Szentlelket és tüzet küldött. Egy kis gyógyír végigcsorgott a Bibliámon... Bibliáimon... És végre láttam a saját szememmel. Mármint azt akartam mondani, hogy a gyógyír végigcsorgott a szememen, és így már láthatom a Bibliámat. És látom, hogy Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. „Legyen minden ember szava hazugság, és az Enyém igazság. Az ajtónál állok és kopogtatok.”

Még egy kis történet. Van rá időnk? Csak ennyi, aztán megyek. Látjátok? Volt egy kis fekete ember lent délen. És a pásztorát ismertem, nagyon kedves ember volt. Gabe-nek hívtuk. Gabriel volt a neve, így mi csak Gabe-nek hívtuk. Ő, az a pásztor és én, mindig együtt mentünk vadászni. Ő egy színes bőrű testvér volt, és együtt jártunk vadászni. És az öreg Gabe jobban szeretett vadászni, mint bárki más, akit valaha is ismertem, de nem tudott jól löni. Úgyhogy egy napon ő és a pásztor elmentek vadászni. És valahogy az öreg Gabe-et soha nem tudtuk rávenni, hogy eljöjjön a gyülekezetbe. Egyszerűen nem tette meg. Nem jött el. Azt mondta: - Óh, én nem megyek el oda, ahol az a sok képmutató van... Azt mondtam: - De Gabe, amíg kimaradsz, addig ők nagyobbak nálad. Elrejtőzöl mögöttük. Látod? Azt mondtam: - Elrejtőzöl mögöttük. Kisebb vagy tőlük. Ők legalább mennek, és próbálkoznak. Érted? Úgyhogy ő azt mondta: - Én bizony sokat gondolok rád, Bill úr... Azt mondta: - Tudom, hogy az öreg Jones is oda jár, és ő egy semmi, állandóan csak engem vesz célba. Azt mondtam: - Jól van, Gabe. Látod, az rendben van. De emlékezz rá, hogy Jones-nak kell majd felelnie azért, nem neked. Érted? Ha csak mész... Azt mondtam: - Jó pásztorod van... - Óh,

Jones pásztor az egyik legremekőbb ember ezen a vidéken... Azt mondtam: - Legyen ő a te példaképed, ha nem tudsz attól messzebb látni. Legyen ő a példaképed...

Úgyhogy egy napon Jones testvér azt mondta, elvitte az öreg Gabe-et vadászni és azt mondta: - Több nyulat és madarat lőttünk aznap, és bizony alig bírtuk elhozni őket... Azt mondta: - Gyere el este... Azt mondta: - Az öreg Gabe ott jött mögöttem, cipekedett, így... És a felesége egy valódi, hűséges keresztény volt. Bizony a helyén volt ő, Szentlélekkel betöltekezett asszony, és mindig tudta, hogy mi a dolga. Tehát az öreg... Az öreg Gabe mögötte jött, tudjátok. És Jones pásztor megfordult és azt mondta: - Az öreg Gabe csak nézelődött és nézte a naplementét. Már nagyon alacsonyan volt a nap és hűvösödött az idő. Azt mondta: - Egy idő után, amint ott gyalogoltak, az öreg Gabe odalépett hozzá. A táskája tele volt nyulakkal és madarakkal meg mindennel. Azt mondta... Megveregette a pásztor vállát és azt mondta: - Pásztor... Ő pedig megfordult és azt mondta: - Igen, Gabe, mi a baj? Odanézett, és nagy fekete könnyecsek folytak végig a fekete arcán, a szakála pedig már őszült. Azt mondta: - Pásztor, már vagy egy fél órája gyalogolok itt ezen az úton. És figyeltem a naplementét. Tudod, őszül a szakállam és a hajam is, tudod, pásztor, az én napom is lenyugvóban van már... Azt mondta: - Így igaz, Gabe... És megállt és odafordult hozzá: - Mi a bajod? Azt mondta: - Az én napom is lenyugvóban van már... Azt mondta: - Tudod, mit? Gondolkoztam, miközben itt hátul gyalogoltam. Tudod, az Úr biztosan szeret engem... Azt mondta: - Persze, hogy szeret, Gabe... Azt mondta: - Tudod, hogy én nem lövök jól, semmit sem tudnék eltalálni. Nagyon szükségünk volt erre a húsról otthon. És nézd meg, mennyi vadhúst adott nekem, ezeket a madarakat és nyulakat... Azt mondta: - Annyi hús van most itt, hogy elég lesz jövő hétig is... Azt mondta: - Biztos, hogy szeret engem, mert én semmit sem tudnék eltalálni, tudod... Azt mondta: - Én nem tudnék eltalálni... De nézd meg, mit adott ma nekem... Azt mondta: - Biztosan szeret engem, máskülönben nem adta volna ezt nekem... Azt mondta: - Így igaz...

És azt mondta: - Hát, olyan furcsa kopogtatást érzek itt lent az ajtómon. Azt mondta, hogy forduljak meg és mondjam azt: - Gabe, a te napod is lenyugvóban van... Azt mondta: - Pásztor, tudod, mit csináltam? Azt mondta: - Egy ígéretet tettem Neki... Azt mondta: - Gabe, hadd kérdezzek valamit... Azt mondta: - Milyen prédikációt hallottál tőlem, ami miatt így érzel most? Azt mondta: - Várj csak egy percet, melyik énekkar énekelt? Azt mondta: - Óh, én nagyon szeretem az éneklést lent a gyülekezetben, pásztor... Azt mondta: - Minden üzenetet szeretek, amit prédikálsz, mert abból a jó Könyvből jön, és tudom, hogy az úgy van... De azt mondta: - Nem arról van szó... Azt mondta: - Csak kopogtatott és én lenéztem ide és láttam, hogy Ő milyen jó volt hozzám, hogy mit adott nekem... Azt mondta: - Vasárnap délelőtt oda fogok előre menni, ahol te állsz... Azt mondta: - Odaadom neked a jobb kezemet, mert a szívemet már odaadtam az Úrnak ott lent a hegynél... Azt mondta: - Megkeresztelkedek és elfoglalom a helyemet ott a feleségem mellett. És ott is fogok maradni addig, amíg az Úr magasabbra nem hív... Látjátok? Csak éppen annyi történt, hogy körül nézett és meglátta, hogy Isten mennyire jó volt hozzá.

Én egy misszionárius vagyok. Ha azokkal a szemekkel láthatnátok, amikkel én látok most, és ha láthatnátok Indiát és a többi helyet, azokat az éhező embereket, és az utcán éhező anyákat, akiknek a gyermekei még sírni sem tudnak az éhségtől, és csak gondolatok bele, hogy mi van meg nekünk ma! Nézzétek meg az autókat, amikkel idejöttök. Nézzétek meg a ruhákat, amiket viseltek. Nézzétek meg, milyen gazdagok vagytok. Barátom, hát nem érzed azt a kis kopogtatást valahol? Imádkozzunk.

Fejünket és szívünket meghajtva, amint szaladnak a percek, és már hét perc múlva dél van. Testvérem, testvérnőm, a tudomány megmondja nekünk, hogy már három perc sincs éjfélig. Most ha körülnéztek és elgondolkoztok egy percre, amint a kis gyermekeitek ott ülnek mellettetek. Milyen sok kis lebéult...

Nézd a szép feleségedet, testvérem, és gondold bele, hogy hány férfi van, akik több millió dollárt érnek, és teljes szívükből szeretnek egy asszonyt, és az asszony pedig egy iszákos. Ő a hideg millióit odaadná, hogy az az asszony úgy szeresse őt, ahogyan a te feleséged szeret téged. És te, feleség, milyen sok asszony... Hány anyuka van itt ma délelőtt és hány apuka, ők... Ott van egy férfi, aki azt a bölcsőt nézi, amiben ott fekszik egy kis nyomorék baba, és nézzétek meg, hogy nektek milyen szép gyermekeitek vannak! Óh, Istenem, olyan sok dolog van, csak nézzetek körül. Olyan jó Ő hozzánk, amerikaiakhoz. Hát nem érzitek, hogy szeretnétek egy kis szemgyógyító írt ma reggel? „Nyisd meg a szemem egy kicsit jobban, Uram, nyisd meg a szemem!” Mint ahogy a testvérünk olyan gyönyörűen énekelte: „Az Ő szeme a kis verébre figyel, csak egy kis verébre, és tudom, hogy rám is figyel.”

És most éppen rád néz. Hallod-e valahol ott lent azt a kis kopogtatást, ami ilyen? (Branham testvér kopogtat valamin.) „Eljöttem látogatóba ma délelőtt!” Ez a legnagyobb megtiszteltetés, ami érhet egy embert, ha érzitek azt a kopogtatást a szívetekben. Akkor hát felemeled a kezed és mondod-e, hogy: - Ez által, Uram, a Te segítségével és kegyelmed által, mától fogva olyan közel élek Hozzád, amennyire csak tudom, hogyan éljek. Ez minden, amit tudok, hogy kérni szeretnék Tőled... Isten áldjon meg. Isten áldjon meg. „A Te segítségével és kegyelmeddel ma, mától fogva, ezt soha nem felejttem el.” „Íme, az ajtónál állok és kopogtatok. Ha bárki ember...” Emlékeztek rá, hogy Ő hol kopogtat: egy istállóban? Nem. Egy kocsmában? Nem. Hanem hol kopogtat? A gyülekezetnél. „Ha valaki hallja az Én Hangomat és megnyitja az ajtót, ahhoz bejövök és vele vacsorálok, ő pedig Velem.”

Kedves Istenem, ez a megtört, összekavart, néhány szó, ami ma reggel elhangzott, valahogy add meg, hogy a Szentlélek magyarázza ezt meg az emberek szíveinek. Sokan voltak, Uram, ebből a 120 vagy 130 ember közül, akik felemelték a kezüket. Én semmiképpen nem tudhattam, hogy nekik mire volt szükségük, Uram. De tudom, hogy nemsokára itt a dél, és ugyanígy nemsokára itt az Úr eljövele. Mégis, mielőtt a hó felolvad a földről, mi összegyűlhattünk és talán ez lesz az a pillanat, ami megváltoztatja a jövőt, akár itt maradnak, akár felmennek. Kedves Istenem, alázatosan elfogadjuk Jézust, elfogadjuk az Ő

minden Szavát. Tölts be, Urunk, tölts be a Te Szentlelkeddel, hogy az életünk automatikusan meghozza azt a gyümölcsöt. Add meg ezt, Urunk. Bocsásd meg a hibáinkat. Óh, olyan sok van belőlük, Uram. És nincs semmi, amit felajánlhatnánk, mert mindenünk, amink van, Urunk, az Tőled van. Amint Gabe mondta a kis történetben: Te biztosan szeretsz minket, Urunk, máskülönben nem tennéd ezt... És azt gondolni, hogy ezek az emberek kora reggel óta itt ülnek, már 8 óra óta, és már 4 órája itt ülnek. Ők szeretnek Téged, Uram. Most pedig, Atyám, küldd el a Szentlélek gyógyírját és nyisd meg a szemünket. Add, hogy...

Akik itt vannak a városban, hadd menjenek el ma este arra az ébredési összejövetelre, hadd legyen ott olyan kitöltetés. Add, hogy egy régimódi ébredés elkezdődjön itt a városban. Áldj meg minden embert itt, aki szolgál Téged, áldd meg a Te szolgálóidat, akik valóban próbálkoznak. Légy velük, Uram, és segítsd őket. Nyisd meg a szemünket, hogy még jobban és jobban lássuk meg Krisztus hasonlatosságát. Add meg ezt, Urunk. Bocsásd meg a bűneinket. És most, akik felemelték a kezüket, Atyám, oda ajánlom Neked őket. Fogadd el őket. Most idézem a Te Saját Szavaidat, Uram, ezeket: „Az egek és a föld elmúlnak”, de Te azt mondtad: „Ő (ez egy személyes névmás), aki hallja az Én Szavaimat...” Uram, talán akadozóak és egyszerűek voltak, de valaki hallotta őket. A Mag lehullott. „Aki hallja az Én Szavaimat és (kötőszó) hisz Benne, aki elküldött Engem (mert Ő ezt cselekedte), annak van (egyszerű jelen) Örök Élete, és nem fog a jövőben ítéletre menni, hanem átment a halálból az Életre.” Felemelték a kezüket, Uram. Minden tudományos törvényt megszegtek, hiszen a gravitáció lent tartja a kezünket. De bebizonyították, hogy olyan szellem van bennük, amely meghallja az ajtón a kopogtatást és kinyújtják a jobb kezüket a menny felé. Most pedig, nyisd meg az ajtót. Nyisd meg, Uram, és jöjj be. Mi a Tiéid vagyunk. Fogadj el bennünket, Jézus Krisztus Nevében. Ámen.

*Szeretem Őt, szeretem Őt,
Mert Ő előbb szeretett engem
És megváltotta üdvösségemet
A Golgota fáján.*

Szereted Őt? Most pedig csukjuk be a szemünket egy pillanatra. Most pedig a szívünkéből, a kezünket felemelve...

Szeretem Őt, szeretem Őt, mert...

Fogadjuk a kopogtatásodat ma reggel, Uram. Felemelem a kezeimet. Minden kéz felemelkedett, Uram... Most jöjj be, Úr Jézus. Jöjj a szívünkbe és vacsorálj velünk, mi pedig Veled vacsorálunk.

A Golgota fáján...

Szereted Őt? Óh, azt hiszem, Ő annyira csodálatos. Szerinted is? Nem érzed, hogy az Ő Jelenléte átsúrol téged? Olyan vallásosnak érzem most magam, olyan jól érzem magam emiatt. Látjátok?

*Hitem Rád tekint, Golgota Báránya
Isteni Megváltó, halld meg imádságomat!
Vedd el bűneimet, és e naptól
Hadd legyek teljesen a Tiéd!*

Most pedig szeretném, hogy miközben eldúdoljuk ezt a gyönyörű éneket, ezt a régi egyházi éneket, szeretném, hogy kezet fogjatok egymással. Csak maradjatok az ülőhelyeteken és mondjátok: - Isten áldjon meg, testvérem. Isten áldjon meg, testvérnőm. Olyan boldog vagyok, hogy itt lehetek veled... Tegyük ezt. (Branham testvér és a gyülekezet dúdolja: Hitem Rád tekint, és kezet fognak egymással.) Isten áldjon meg, Carl. Örülök, hogy itt lehetek. Nagyon élvezem. Köszönöm, köszönöm. Csak gondolatok bele, hogy a metodista kezek megfogták a pünkösdi kezeket, a baptista kezek megfogták a református kezeket.

*Óh, hadd...ettől a naptól
Hadd legyek teljesen a Tiéd!*

Most pedig lassan énekeljük ezt, szívünk mélyéből, Tudjátok, egy ilyen megsúroló, megtisztító üzenet után jó bemenni a Lélekbe és énekelni... A Szentlélek édességében... Óh, mily szép ha a testvérek egységben együtt lakoznak... A Biblia mondja: „Olyan, mint amikor a felkenés olaja csorgott le Áron szakállán, és lecsurgott az ő papi palástjára és ruhájára.” Ti csodálatos emberek vagytok itt. Remélem, hogy visszajöhetek hozzátok még mielőtt Jézus hívna engem, vagy a millenium beállta előtt. Ha nem, akkor majd a folyó túlszéljén találkozunk. Találkozunk a folyónál. Ámen. Csak mondjatok egy időpontot.

*Még az élet sötét labirintusát járom
És a gyász sokasodik körülöttem,
Légy Te a Vezérem,
A sötétség forduljon világosságra (az a kis Világosság, amiről beszélnek)
Töröld el a fájdalom könnyeit!
Óh, add, hogy e naptól
Legyek teljesen a Tiéd!*

Minden ajtó megnyíljon... Óh, csak érintsd meg azt a kis gombot és figyeld, amint körbemegy és ezt mondják: - Jöjj be, Úr Jézus, légy Uram, Mindenem!

*Óh, e naptól (ne az ajtónál állj meg)
Hadd legyek teljesen Tiéd!*

Ti, akik felemeltétek a kezeteket és akik akarjátok, hogy tovább menjete az Úr felé, kérlek titeket, hogy menjete el ma este arra az ébredési összejövetelre. És biztos vagyok benne, hogy a pásztor szívesen elvisz innen titeket a fogadóba. Van neki hat centje, vagy amennyi kell, hogy elintézzze ezt, és bor és olaj, hogy használja. Ő be tudja fejezni a munkát. Isten áldjon meg benneteket most. Most pedig visszaadom a szolgálatot Williams testvérnek, vagy aki...
